

Мрія метелика
Лія Щеглова

Він з'явився в її житті раптово. І вибухнув вулкан пристрасті. Дорослий, досвідчений, забезпечений і загадковий. За майже два роки їхніх бурхливих стосунків вона нічого про нього не дізналася. А потім він зник. Забравши з собою її душу. Сенсу жити більше не було. Як метелик, вона згоріла на попіл у полум'ї пристрасті. А потім – випадкова зустріч із Сергієм. Одруження, нормальне життя з нормальним чоловіком. Якого вона ніколи не кохала й не цінувала. Доки він не зник... Де він? І що відбувається? Здається, усе повторюється. Але крила метелика не можуть згоріти двічі. І справжнє кохання трапляється лише одного разу. Один раз на все життя.

Лія Щеглова

Мрія метелика

Моєму чоловікові – людині, яка розуміє мене лише з погляду, яка надихає, допомагає, підтримує

Частина 1

Народження

Розділ 1

Мені від тебе добре робиться.

Чарльз Буковскі. Жінки[1 - Усі епіграфи взято з інтернет-ресурсів. Зіткнувшись із тим, що інтернет іноді одну й ту саму цитату приписує різним людям, я вирішила зазначати авторство лише тих, які особисто зустрічала в книжках чи фільмах. (Тут і далі прим. авт.)]

– Не підходь, бо вб'ю! Та я серйозно кажу тобі!

Волосся Катерини розкуйовджене, щоки розпашілися. Зазвичай бліда, зараз вона скидалася на героїню картин Гапчинської. Закутана в плед, лежить на дивані, кухоль – саме так: не бокал, а величезний кухоль із глінтвейном у руках. Сама ледве говорить, бо застуджене горло, а туди ж – повчати.

– Та ну тебе! – відмахуюсь я.

Насправді вже трохи дратують ті розмови, що я сама в усьому винна. Але подруга наполягає й ділиться враженнями. Мовляв, побачила вона мене на днях у мить, коли я не знала, що вона поруч. І здивувалася моему погляду.

– Гострий, колючий, зверхній. Зрозуміло, що так жоден не наважиться підійти до тебе, не те що знайомитися стане!

Мені вже не раз казали, що погляд у мене важкий. Що людині, яка мене не знає, певно, страшно до мене підійти. Може, вони й мають слушність. Складно сказати, що саме так уплинуло. Я далека від того, щоб ненавидіти людей, аж ніяк! Просто в більшості своїй люди мені нецікаві, здаються нудними. Вони ж не читають книжок! Вершина інтелектуального розвитку – інтернет, канали новин сумнівної якості. І то читають лише заголовки! У кращому випадку! Про що з ними можна розмовляти?

Сиділи ми в Каті вдома. Дізнавшись, що вона захворіла, я прийшла її підтримати. Принесла набір для глінтвейну, організувала все. Тож тепер на всю квартиру пахло яблуками та корицею.

– Просто чоловіче поріддя вимирає! – кажу вголос про те, що давно крутиться в думках.

Роблю наступний ковток. Для Каті я поклала туди добрячу порцію меду, тож мені було занадто солодко. Але їй зараз саме таке потрібно. Схоже, гаряче та солодке вино й на мене подіяло швидше за звичайне, та й випила я тоді чимало. Утім, радше просто наболіло й хотілось виговоритися.

– Вони бояться підійти до дівчини, не кажучи вже про «заговорити»! Їм легше фліртувати в інтернеті, западати на форумах. Лінки відірвати дупу від стільця й вийти на вулицю. Ховаються за фото накачаних мачо, які знайшли в тому ж інеті, або просто за аватарками.

Так легше. Не треба докладати жодних зусиль. Погляду вони лякаються! А ти підійди та дізнайся, що там, за тим поглядом?! А там дівчина, яка кохатиме лише тебе, тож ти мусиш (так, саме мусиш!) відповідати її уявленням про те, яким повинен бути справжній чоловік.

«Крижана королева!» – випадково почула про себе від хлопців-однокурсників, а згодом дізналася, що так мене називають усі. Мабуть, саме цим можна було пояснити те, що хлопців у мене досі не було. Сама я не була здатна зробити перший крок, це не входило в систему моїх понять про стосунки. А хлопці не наважувалися знайомитись ближче.

За вікном сипав сніг. Шалений вітер розгойдував телевізійні та інтернетні кабелі, що тяглися з даху до вікон мешканців. Час від часу вони із силою билися об пластиковий відлив. Складалося враження, що у вікно хтось стукає. Я сиділа в кріслі навпроти Каті, спиною до вікна. Попервах навіть оберталася – попри розуміння, що сиджу на дванадцятому поверсі, перевіряла, хто ж там стукає. На столику перед нами стояв запітнілий графин із гарячим глінтвейном, у руках такий самий, як у неї, великий кухоль із гарячим напоем. Лише каміну з вогнем не вистачало для взірцевого затишку.

– Навіщо тобі той справжній? – раптом запитала мене подруга. – Ти створила для себе ідеал, через це й розчарування! – сьогодні вона весь час намагається мене в чомусь переконати. Неважливо в чому. Сама ж одиначка, тривалих стосунків із жодним хлопцем не мала. Хіба ж не згодна з тим, що більшість із них нікчеми? Так ні! Вона весь час намагається спростувати мої судження.

– Ти забагато від них вимагаєш! Годі чекати на принца! Погодься на звичайного хлопця.

Можливо, у чомусь вона мала рацію. Може, справа зовсім не в інших людях, а в мені. Я справді занадто вимоглива, але ж не лише до інших! До себе найперше! Я таки створила ідеальний для себе образ. І приміряла його на всіх довкола, – а він не підходив. Можливо, мені варто було не гнатися за своїм ідеалом, а обирати серед тих, хто був поруч, робити перший крок, кокетувати з усіма... Та біда в тому, що не потрібен був мені абиякий хлопець.

– Збagni вже нарешті! Не буває в цьому світі так, щоб побачив людину й бац – охопило шалене бажання, і ти розумієш, що ось він, той, на кого чекала все життя! Для того, щоб закохатися, треба щонайменше дати людині шанс, пізнати одне одного! Сходити на побачення! А ти...

Катя розчаровано махнула на мене вільною рукою. Відколи це вона взялася приміряти на себе роль експертки з людських стосунків? Точно жар на неї так уплинув...

* * *

Тепер уже, через стільки років згадуючи ту розмову, я достеменно знаю, що кохання з першого погляду існує. Якщо не кохання, то принаймні пристрасть. Не мине й півроку, як Катя переконуватиме мене, що мої стосунки з тією людиною – маячня, що так не можна, що я все сама собі вигадала й мушу опанувати себе... Та я вже тоді відчуватиму, що все набагато складніше. І не зводиться до сили волі чи бажання. Просто людина, яка підпала під дію пристрасті, не здатна себе контролювати. І час тут не лікує.

Перевірено життям.

* * *

Історія, яка перевернула мое життя, спотворила його, вибила ґрунт з-під ніг, почалася в день конвокації. Ми з однокурсниками вирішили отримання диплому відсвяткувати в нічному клубі – доволі модному на той час закладі, у якому дивним чином збиралися люди з найрізноманітніших суспільних прошарків.

Якби я знала, чим закінчиться цей візит, якби могла лише уявити – зачинилася б удома й не відповідала б на дзвінки, щоб ніхто не міг умовити чи переконати.

Та ні, я не знала. Я пішла.

І зустріла його.

* * *

Є люди, які з легкістю знайомляться з будь-ким, без проблем стукають у двері малознайомих сусідів серед ночі, щоб попросити штопор чи викликати собі таксі. Моя сестра, з якою я познайомлюся лише за кілька років від початку цієї історії, саме така.

І є закоренілі інтроверти. Їм ніхто не потрібен, вони не звернуться зайвий раз до сторонніх, комфортна самотність – найліпший стан, а сама лише думка про перебування у великих компаніях навіює паніку. Це сто відсотків про мене. Рішення піти в клуб з однокурсниками було зважене й сто разів переважене. Однак це ж знайомі, ті, з ким навчалася протягом п'яти років. У нас склалися доволі дружні стосунки, не було конфліктів. Нічого страшного не станеться. Просто вечір виходу зі зони комфорту. Це буде навіть корисно для мене...

І ми з друзями справді весело проводили час. Багато сміялися, згадували роки, проведені в універі, жартували, ділилися планами на майбутнє, танцювали. Тоді я вже мала роботу, вдало пройшовши співбесіду в одній доволі великій компанії. Звісно, не бозна яка посада – молодший спеціаліст відділу планування та інноваційних пропозицій. Я ще не дуже тямала, чим саме займатимуся, адже лише в понеділок мав бути мій перший робочий

день. Але то вже був початок, і неабиякий!

А потім в якусь мить я обернулася й зустрілася з ним поглядом. Було в принципі незрозуміло, як він міг опинитися в тому клубі. Він жодним чином не вписувався в тамтешню обстановку. Це був клуб не його рівня. Такі, як він, мусять сидіти в богемних ресторанах, де ціна пляшки вина переважає за тисячі гривень. Першої ж миті я безпомилково визначила, що це саме така людина – впливова й заможна. Про це свідчило все. І те, як сидів, як вказував офіціантці на келих, як дивився на те, що відбувається навколо. Я б не здивувалась, якби десь серед натовпу знайшлися його охоронці.

Темне, коротко стрижене волосся. Світлий костюм, яскраво-синя краватка на тлі кремової сорочки, на рукавах блищать запонки. Ще піди пошукай бодай одного відвідувача, вдягнутого в діловий костюм! Сидить неподалік від нас, у руці тримає келих із червоним вином. На безіменному пальці лівої руки червоним сяйвом блищить перстень. Та понад усе мене привабив його погляд. Він мав до себе й наче промовляв: «Я вже все про тебе знаю!»

Я так і дивилася в його чорні очі, не маючи сили відірватися. Він робить ковток, відставляє вбік келих, підводиться. Аж тепер, сполохана, я різко відвертаюся, наче й не розумію, що він прямує саме до мене. Торкається плеча, і я здригаюся, знов зустрічаюся з ним поглядом і тану в ньому.

– Я хочу потанцювати з тобою.

Жодних «чи я можу вас запросити», «дозвольте» абощо... «Я хочу» та й годі! Хлопці з нашої компанії негайно втрутилися – мовляв, дівчина з нами, – та я їх зупинила. Підвелася й протягнула йому руку. Іноді, згадуючи ті події, ставлю собі питання: що б він зробив, якби я відмовилася?

Про це я також ніколи не дізнаюся. Бо це неможливо!

Я не зможу йому відмовити ні в чому.

Упевнена – навіть тепер, стільки років по тому.

Розділ 2

Губи неціловані і грішні,

Очі, божевільно голубі.

Василь Симоненко

Що я зараз пам'ятаю про той вечір? Кожну мить і нічого.

Грала музика, майже не було світла, іноді по ньому чи по мені пролітали прожекторні промені, на мить освітлюючи обличчя. Його було байдужим. Саме так мені тоді здавалося, але це не викликало жодних емоцій – ані образи, ані бажання відмовитися від танцю. Ми танцювали – довго, не повертаючись до столиків, іноді занадто близько одне до одного. І тоді він напевно відчував тремтіння мого тіла – і ще ближче притискав мене до себе. Я розчинялася в безодні його чорних очей, мало що розуміючи, а потім у якусь мить усвідомила, що спираюся на холодну, покриту темно-синіми кахлями стіну, а він шалено цілує мої губи. Його руки на моїх сідницях, пальці перебирають тканину сукні, задираючи її. Збагнувши, що станеться далі, прийшла до тями.

Благаю:

– Не тут, будь ласка!

Він робить крок назад, здивовано дивиться на мене, наче щось розмірковує. Чому ж ти дивиєшся? Я віддамся тобі, невже не бачиш? Та не таким я собі уявляла свій перший раз! І аж ніяк не в такому місці!

– Тож де ти хочеш? – запитує в мене.

Я відверто жахнулася! Невже він мені пропонує вирішувати? Я навіть уявила, як приводжу його до себе, у мою спільну з мамою приватизовану комуналку, і мені стало ніяково.

Та ні, він лише іронізує.

– Іди за мною, – каже за кілька секунд і, не чекаючи, поки я поправлю одяг і зачіску, іде геть.

Мені б замислитися вже цієї миті. Він волів узяти мене в туалеті, як останню... Та що я знаю про їхнє життя? Мабуть, і ім таких умов не пропонують, у номер ведуть. Але ні! То була якась мана. Я не відмовилася, навіть думки такої не майнуло! Квапливо поправила плаття, радіючи тому, що ніхто не ломиться в двері, і боячись, що зараз він піде і я ніколи його більше не побачу.

Танцзал – унизу, наші столики на другому поверсі, на великій веранді, увитій трояндою. Чоловік пішов туди. Лише на кілька секунд зупинився біля свого столика й недбало кинув кілька купюр. Немов заворожена, я крокувала за ним. Як ще про сумку згадала?! Ухопила

її, махнула друзям, що йду, і опинилася на вулиці.

Господи, чому ніхто з них навіть не спробував зупинити мене? Не вхопив за руку, не струснув, не затримав, поки той чоловік поїде, не промовив банального: «Що ти коїш?»

А чи вийшло б? Чи зупинила б мене бодай якась сила в ту мить? Я з першої хвилини піддалась його дурману. І досі одурманена, хоча минуло вже...

Насправді навіть зараз не розумію, що примусило мене отак кинутися у вир, не замислюючись узагалі ні про що. Як таке могло статися зі мною? Врівноваженою, розсудливою, спокійною? Я не знала.

* * *

Тиша тисне. Я відчайдушно намагаюся придумати, що сказати, та незграбні слова застряють десь у горлі. Він також мовчить усю дорогу в машині та зараз, у ліфті. Жодного слова не промовив. Щоправда, щойно зачинилися двері його квартири, накинувся на мене, наче хижак, який тиждень і рісочки в роті не мав. Схопив за плечі, втиснув у стіну, шалено, пристрасно цілує, а руки нетерпляче смикають застібку моєї вечірньої сукні. Не минуло й хвилини, як я стою перед ним лише в білизні та босоніжках на високих підборах. Він відступає на крок, відверто розглядає. Я шаріюся. Щоки горять пекельним полум'ям. І водночас розумію, що до нестями хочу продовження. Низ живота горить вогнем, про існування якого я досі навіть не підозрювала. Проте терпляче чекаю, що далі, не знаючи, куди подіти руки, або – що промовити.

– Обернися спиною.

Він не просить – наказує. Напевно, не вміє інакше. Та я радо сприймаю його зверхність, аби скоріше. Сукня валяється в ногах, плутається, заважає. Роблю крок убік, обертаюся обличчям до стіни. Чекаю.

– Розпусти волосся.

Квапливо шукаю у волоссі шпильки, висмикую їх одну за одною, і тут нова команда:

– Повільніше. Нам нема куди поспішати.

Підкорююсь. Повільно, демонстративно дістаю шпильки й кидаю їх на підлогу. Відтак струшую головою, щоб локони лягли красивіше. І вже просто божеволію від чекання. Чого ж ти стоїш?! На що чекаєш?

– Ні! Не обертайся! Так і стій!

Від доторку здригаюсь, він обпалює. Його пальці ледь торкаються мого плеча. По тілу біжить хвиля ніжності. Він веде пальцями знизу вгору, ледь відчутно. Так само повільно переходить на спину. Прибирає мое волосся наперед (тепер воно майже прикриває груди, адже ліфчик він розстібнув на мить раніше, і той лежить на підлозі поверх сукні). Від шалу, з яким цілувалися кілька хвилин тому, не залишилося й сліду. Моя шкіра вкривається мурашками, але всередині все палає. З губ зривається стогін.

Крижана королева розтанула.

* * *

Він дивно поєднував шаленість і повільність. Доводив мене до піку, зупинявся в останню мить, притамовував стогін розчарування поцілунками й починав наново. Вимагав від мене ласки у відповідь, навчав відчувати її кожною клітиною тіла, дарував безмежну насолоду...

Він робив перерви, під час яких наповнював келих білим вином, докладав у тарілку сир із якимось дивнуватим гострим смаком та різким запахом. Пропонував мені несезонні, страшенно запашні полуниці, персик, нарізаний шматочками, чи виноград. Пам'ятаю, як у хвилинку такого відпочинку зателефонувала матері, плутано пояснювала їй, чому не прийду сьогодні додому, а він уже показував мені на годинник – мовляв, занадто довго балакаю, мушу вже йти до нього.

* * *

Сон знайшов мене аж на світанку. Радше чоловік дозволив. Я міцно заснула в його широчезному ліжку. Нічого не снилося, нічого не чула, а коли розплющила очі, було вже далеко за полудень. Порожнє ліжко. Порожня квартира. Спершу я навіть зраділа, що він пішов. Мені здавалося, що я б не зуміла навіть поглянути на чоловіка, за яким пішла в перший вечір знайомства. І якого знайомства? Він цілу ніч робив зі мною дивні речі, я забула про сором, пізнала, якою на смак є чоловіча сила, божеволіла від бажання, втратила цноту, але так і не дізналась, як його звуть. Тепер наздогнало. Щоб хоч якось охолонути від сорому, пішла в душ. Стояла під струменем холодної води, шалено терла шкіру, здаючи з ніг засохлу кров та його сперму, змерзла, а відчуття ніяковості так і не позбулася.

Треба просто піти звідси. Піти й забути. Позбутися навіть згадки. Зітерти з пам'яті. Я почала хутко збиратися. Скрутила у вузол мокре волосся, познаходила свої речі, що валялися по всій квартирі, вдяглася, схопила сумочку й кинулася до дверей.

Вони були замкнені.

Ні, так не може бути! Тут десь має бути ключ. Він не міг! Так не можна!

Він міг. Йому можна. Він замкнув мене й пішов. У безсиллі щось змінити я всілася на підлогу під дверима. Кинулася до телефону й одразу ж схаменулася. Що й кому я можу пояснити? Адже не знаю навіть, куди саме він привіз мене. Учора геть за дорогою не стежила! Я підхопилася, підбігла до вікна. З висоти якогось там поверху крізь полуденне сонце довго вдивлялася в силуети навколишніх будівель. Жодної знайомої вулиці, жодної ознаки, за яку б я могла зачепитися. Наче це якесь інше місто!

Почала розглядатися. Адже він живе тут! У ванній зубна щітка, приладдя для гоління, речі в шафі, їжа в холодильнику. Тож мають бути якісь квитанції чи ще щось! Та виявилось, що цей чоловік доволі скритний. Окрім шафи для одягу, у якій речі лежали ідеально складеними, усі інші шухлядки були замкнені. Мені не вдалося знайти жодного аркушу, де б було зазначено адресу.

Я здалася. Усілася на канапу у вітальні, де вчора все почалося, підтягнула до себе ноги й чекала. Дзвінок мобільного змусив мене здригнутися. Мама. Я завагалася, розмірковуючи, що їй казати. Телефон замовк та за кілька секунд знову заграв. Мені не хотілося їй брехати, та я розуміла, що їй правду про те, що сиджу замкнена в чужій квартирі, сказати також не можу.

– У мене все добре, мамо, – встигла промовити раніше, ніж вона запитала.

– Ти де? Я хвилююся, люба! Я ніколи не втручалася у твої справи, та раніше ти завжди приходила додому.

Господи, от що їй казати?

– Я... мамо, учора я зустріла одну людину, чоловіка, і зараз волію побути з ним. Зрозумій мене, добре?

Якийсь час вона мовчала, та я відчувала, що вона поруч. Я сподівалася, що вона не стане мені докоряти.

– Я добре розумію тебе. На жаль... Телефонуй мені, будь ласка.

«Гаразд» я вже казала телефонним гудкам. Прибрала телефон у сумку й раптово усвідомила, що не збрехала їй ані слова, сказала чисту правду. Я хочу бути поруч із цією людиною. Від цього мені самій стало моторошно.

* * *

Він повернувся за кілька годин, ані словом не пояснивши своє зникнення. Налякана очікуванням, я почала збиратися, та він мав іншу думку.

– Ти маеш поїсти.

– Я піти маю. Хіба ви не чуєте мене? – він був років на двадцять старший за мене, тож я навіть не могла сказати «ти» своєму випадковому коханцеві. – На мене чекають! Негайно відчиніть!

Я стояла в передпокої зібрана, чекаючи, поки він відчинить ті кляті двері, адже ключа в замку знов не було.

Він не відповів. Схопив за плече й потягнув на кухню. Усадив на стілець і вказав на тарілку:

– Їж!

Сам сів навпроти. До виделки я й не торкнулася, хоч і справді була голодна. Сиділа, опустивши очі. Він зачекав. Недовго.

– Подивись на мене! – наказ.

Дивлюся й не розумію – це що, він сердиться на мене?! Та це я маю трощити тут усе за те, що замкнув мене на півдня! Хіба він не розуміє?!

– Голодною ти звідси не підеш! – підвівся й пішов.

Я ж схопила тарілку й щосили пожбурила її об стіну. Тарілка повільно сповзала, залишаючи по собі сліди якоїсь зеленуватої пасти. Навколо падали шматки сиру, розкочувалися оливки. Зрештою, вона відліпилася від стіни і, вдарившись об підлогу, розбилася. Брязкіт видався аж надто лунким. Він зупинився. Різко обернувся до мене. І тут мені здалося, що він зараз уб'є мене – таке в нього було обличчя. Схопилася, не встигла й відскочити, як він уже поруч. Відчайдушно заплющую очі. Та він, на диво, обережно торкається моїх щік холодними, як крига, долонями, ніжно проводить.

– Хіба я скривдив тебе, маленька?

Голос лагідний, спокійний, і не скажеш, що мить тому шаленів. Натомість шалено стукотить мое серце. Він горнеться до мене, цілує. З моїх губ злітає стогін, тіло зрадницьки тремтить, я неспроможна впоратися з цим. І вже не розумію, чому вперлася з тією іжею, адже прагну лише одного: щоб не відпускав від себе ні на мить. Усвідомивши це, роблю зусилля. Так не можна. Такий зв'язок не є природним. Піднімаю руки, щоб відштовхнути

його, та ні. Цей чоловік знає кожну мою думку. Перехоплює їх, підносить до своїх губ, починає повільно обцілювати.

– Не треба, дівчино, не варто відмовлятися, не пручайся.

І я тану в цих його словах.

Він кладе мої руки собі на шию, наче пушинку підхоплює й несе в ліжко.

* * *

Прошу, щоб не заїжджав у двір. Мовляв, не хочу, щоб бачили сусіди. Насправді не хочу, щоб він бачив, у який під'їзд піду я.

– Сусіди вже давно сплять, – слушно зауважує він і заїжджає під арку.

Глушить мотор. Кілька секунд я чекаю, що він ще щось скаже. Дарма. Відчиняю дверцята й виходжу. Перш ніж устигаю їх зачинити, все ж чую його слова:

– Ти підеш до мене вдруге?

Шалено хочу сказати «ні!», це ж так легко, чи бодай хитнути головою – і не можу. Зачиняю дверцята й біжу геть. У під'їзді змушена якийсь час постояти й вгамувати серцебиття.

Надворі глибока ніч, але в нашому вікні горить світло. Мама досі не спить. Знаю, що чекає на мене. Розкаже, що багато роботи, що їй терміново треба було закінчити статтю. Запитає, чи хочу я їсти. Я не хочу, щоб вона бачила, яка я збентежена всім, що сталося. Але ж вона все одно здогадається...

– Попиймо чаю? – пропоную я, бо розумію, що не можу зараз отак просто піти в ліжко.

Вона в мене редакторка. Працює у видавництві, іноді бере роботу додому, підробляє. У кімнаті відчувається стійкий запах валеріани. Обнімаю її міцно-міцно й шепочу у вухо:

– У мене справді все добре, мамо.

Киває. Вона мене чудово розуміє. І я знаю, чому.

Пристрасть – це клинок, який двоє тягнуть у різні боки...

Наступного дня в мене почалися місячні. Я могла заспокоїтися тим, що ця примарна історія не матиме жодних наслідків. Охоче ходила на роботу, знайомилася з колегами. Нові враження розвіяли оману того чоловіка. Я вже навіть майже повірила, що минулось. Намагалася не згадувати того, що сталося. Гадала: це найкраще, що можна зробити. Здавалося навіть, що виходить.

Якою ж я була наївною! Та про це згодом.

Колежанка по кабінету, трішечки повненька, із веселою вдачею, Ольга, допомагала мені з адаптацією. Знайомила з усіма під час обідньої перерви. Ні на секунду не замовкала.

– Наталочко, привіт, от познайомся, у нас новенька! – мовить до високої чорнявої дівчини, що сідає за столик поруч із нами. – Так, нарешті взяли! – і до мене: – Наталя у нас бухгалтер, співпрацює з нашим відділом.

Наталя з першого погляду здається доволі привітною, щиро усміхається, вітає мене з першим днем, ще про щось питає. Незначуще, та вже розумієш, що порадиця серед рахівників уже є.

– А це Сергій, айтішник, – вказує на хлопця в окулярах з товстенькою оправою, який стоїть із тацею в руках, шукає, де сісти.

Айтішник – то гарне знайомство, мало що з технікою може статися, та Оля відразу й обламує мене.

– Він з нами не співпрацює. Його сектор поверхом нижче. Я тобі потім покажу нашого айтішника. Агов, Сергію, можеш з нами сісти! – до нього. І відразу ж до мене: – Він такий розумака, тобі сподобається!

Уже по дорозі додому розповідала, хто чим займається, хто з ким конкурує. Вона знала все про всіх. Та при цьому не видавалася пліткаркою. Якось по-доброму воно в неї виходило, без заздрості або злоби. Окрім того, виявилось, що нам із нею йти додому в один бік. У той час як Ваня, ще один сусід по кабінету, спокійний і врівноважений, пояснював, як налагоджено локалку, де що можна взяти, де які шаблони документообігу.

Тиждень промайнув непомітно. Я вже почала більш-менш орієнтуватися в тому, як організована робота на фірмі. Вивчила імена людей, від яких залежала. Звикала до нового для мене режиму з восьмигодинним робочим днем. А головне: на якусь мить повірила, що

продовження тієї шаленості не буде.

Він зателефонував у п'ятницю, відразу після завершення робочого дня. Побачивши незнайомий номер, я вмить зрозуміла, хто це. Стала посеред тротуару, наче громом прибита. Слова, що казала Ользі, десь застрягли, я тримала в руках свій старенький телефон, дивилася на номер і не знала, що робити. Я відверто злякалася. За тиждень остаточно визначилася з тим, що не хочу мати стосунків із людиною, яка впливає на мене, наче удав на кролика. Що нічого путнього з цього все одно не вийде. І, мабуть, простіше за все було б не брати слухавку, та мені було несила відмовитися.

– Я чекаю на зупинці. Ходи хутчіше, – мовив він, щойно я натиснула прийом і піднесла до вуха слухавку.

Жодного вітання, «як справи», «чи вільна ти...».

Я чекаю, ходи хутчіше. Наче й сумніву не має, що піду з ним.

А хіба не піду? Хіба не згадувала кожної ночі його пестощі? То лише при світлі дня вдавалося переконати себе, що варто про все забути! А вночі...

Оля дивиться на мене, нічого не розуміючи.

– Щось не так? Що сталося?

– Нічого, – занадто швидко відповіла я. – Забіжу до аптеки, не чекай на мене. Вибач, так треба...

Вона лише знизала плечима, мовляв, буває, і пішла на зупинку. Власне, ми вже були поруч із нею. Його «Ауді» металевого кольору стояла трішки далі від зупинки, щоб не заважати міському транспорту. Я зупинилася, щойно її побачила, проте сумнівалася, чи то справді його машина. Тоновані вікна були наглухо закриті, хто за кермом, за ними не видно. Не хотілося видаватись ідіоткою й пояснювати незнайомому водієві, чому я відчинила дверцята його машини. Та я дарма переймалася. Він підійшов збоку, підхопив мене під лікоть і повів до авто. Чемно відчинив дверцята, пропонуючи сідати. На задне сидіння поклав кілька пакетів з фірмовою позначкою супермаркету. Зайняв місце водія. Невже сам скуповується? Неймовірно! У мене ніяк не в'язався образ цього чоловіка з кимось, хто стоїть у черзі до каси супермаркету.

А як він дізнався, що я поруч? Де я йтиму та о котрій? Невже стежив? У мене скоро параноя розвинеться. Хіба дорослій людині в житті нема більше чим займатися, ніж стежити за дівчиною, з якою якимось переспав? А номер телефону? Я ж так і не дала йому свого номера!

У відповідь на мої запитання він промовив:

– Телефонуй матері, що від'їжджаєш на вихідні.

Я схаменулася:

– А речі? Я не можу всі вихідні ходити в сукні після цілого робочого дня. Ми можемо принаймні до мене заїхати?

Він усміхається. Чимось йому мої слова здалися смішними. Помічає моє обурення.

– Тож фактично ти не проти їхати світ за очі зі мною, так? Тебе лише речі турбують? Не переймайся, речі тобі не знадобляться.

Шаріюся.

Ця людина навмисно доводить мене до божевілля і дразнить теж навмисно! Я відчуваюся поряд із ним дурним незграбним дівчиськом. А може, я така і є? Хіба розумна на моєму місці погодилася б отак – у вир?

– Я нічого про вас не знаю. А ви, здається, про мене все вивідали. Може, все ж таки назвете ім'я? Якось поспілкуємося, перш ніж їхати... Куди ми ідемо?

Відповідати він не став. Як і мовчати.

– Це щось вирішить для тебе?

– Тобто?

Я не розумію, за якою логікою він відповідає на мої запитання й що має на увазі. Якесь незграбна, недолуга розмова! Що нам робити разом, якщо поспілкуватися нормально не можемо? А, ну так! Минулі вихідні наочно показали, що. От тільки мені цього замало!

– Якщо ти знатимеш моє ім'я, то вирішиш, їхати зі мною чи ні?

– Я вже з вами іду! – зауважую йому.

– Так отож!

Чорт забирай!

Чому саме я мала зустрітися з ним? Чому? Чому побігла, як остання дурепа, щойно покликав, чому готова терпіти подібне ставлення? Хіба таким мав бути мій ідеал?

Ні! Він мав бути...

– Не сердься. Тобі не личить. Тобі личить, коли ти волієш оргазму. До речі, можеш звертатися до мене на «ти». Мені було сімнадцять, коли ти народилася. То ще не так багато, правда? Чим займаюся, розповідати не стану. Адже коханці це не має бути цікавим. Гаразд?

У салоні грає джаз. Я лише зараз помічаю, що він не слухає радіо, де вибір роблять за тебе. Він слухає те, що підібрав сам, і це якісна музика. Я б і сама таку обрала. Збіг? Приемний збіг, якщо чесно...

Сьогодні я уважно стежу за дорогою. Проте він іде не до себе, а кудись за місто. І питати – даремна трата часу. Проте за деякий час розповідає сам. Невже мої думки прочитав?

– Ти сидиш напружена, наче горобчик сполоханий. Розслабся, вікенд розпочався! Я винайняв для нас номер у готелі. Думаю, тобі стане до вподоби. Уяви: ліс, цвіріньчать птахи, шумлять дерева. Дерев'яні будиночки. Озерце поруч. Є можливість походити пішки. Ти любиш ходити пішки?

Я кивнула, що люблю, особливо в босоніжках на підборах, у яких була зараз. Що вельми задоволена бесідою, що він чудово все розповів, що дуже чемний. Та насправді мене не відпускає безглузде відчуття тривоги. Безглузде – бо тепер, коли поїхала з ним, що можу змінити? Щось однозначно ховалося за такою його чемністю. Щось, чого я не могла збагнути. У голову лізли всілякі думки – і звісно, що не радісні. Про добре завжди думаєш в останню мить. Саме тому я дістала телефон і, крім того, що вже зателефонувала, почала набирати мамі ще есемеску. Така-то траса, назва готелю, номер та марка його машини. Ще раз зазначила, що поїхала на всі вихідні й телефонуватиму. Принаймні вона знатиме, де саме мене шукати.

Чоловік не заперечував. Люб'язно сповістив назву готелю, навіть додав, що то буде королівський номер.

– Номер телефону ресепшену продиктувати?

Я махнула, що не варто. Його можна легко знайти в інтернеті, і моя мама про це чудово знає.

* * *

Готель справді був посеред лісу. Дерев'яні будиночки всередині були оздоблені на доволі високому рівні. Для нас він зняв окремий двоповерховий котедж. Дві великі кімнати нагорі,

тераса з мальовничим краєвидом на озеро та ліс. Внизу вітальня, ідальня, кухня. Щойно ми зайшли, дівчина у формі покоївки сповістила, що вечеря буде накрыта за півгодини.

– Усе зроблено згідно з вашим замовленням, – додала наостанок і...

Господи, вона зробила для нього справжній кніксен!

Він нічого не відповів дівчині, лише кивнув, і то якось недбало. Та хто він у біса такий? І що робить поруч зі мною? Ні, правильніше буде спитати, що я роблю поруч із ним?!

Питання, на яке я ніколи не отримаю відповіді.

Утім, зі мною він поводитьсь інакше. Чемно показує будинок, пропонує піднятися нагору, прийняти душ з дороги. Юнак, якому він віддавав ключі від машини, щоб той припаркував її, уже заносить до вітальні його покупки. Я почуваюся дивно, тим паче, навколо стільки зайвих людей. Ще з ресепшену почалося. Адже зустрічали його тут як завсідника: «Ваш номер готовий!» Тепер здається, що весь персонал за спиною перешіптується.

Скількох дівчат він уже сюди привозив?

Попри все, намагаюся опанувати себе, не накручувати. Зрештою, я погодилася. Можна було здогадатися, що я не перша його пасія. Як він там назвав мене? Коханкою. Тож не варто тепер псувати зустріч.

Вечеря виходить напруженою. У ідальні весь час хтось присутній. Тож невідкладні питання, що я їх мала поставити, доводиться відкладати. Ніякої путящої бесіди не виходить.

І лише згодом, коли перебралися на терасу, я змогла трохи розслабитися. Обставини сприяли. Уявіть: плетені меблі, крісло-гойдалка, келих вина. Просто перед нами озеро та дерева. Сонце сідає, розмальовує небосхил червоною загравою, коники внизу сюрчать, птахи щось наспівують. Навіть комарі, і ті не дошкуляють!

Користуючись нагодою, намагаюся пояснити йому, що він мусить користуватися презервативами, що я не бажаю мати наслідків. Жодних. Виходить незграбно. Не знаю, як почати. Побоююся його реакції.

Утім, він спокійний. Відкладає келих із червоним вином, бере до рота шматок сиру, неквапно прожовує. Питання, що він його мені ставить, збиває з пантелику.

– Ти за цей тиждень встигла завести собі когось? – запитує, зрозумівши, до чого я все це йому кажу.

Хитаю головою «ні» раніше, ніж обурююся.

– Тоді я не розумію, навіщо мені ними користуватися, – вказує на пачки, що я їх купила в аптеці. – Я здоровий, про це можеш не турбуватися. І в мене також нікого більше немає зараз. Якщо це тобі цікаво. Коли з'явиться, ти про це дізнаєшся. Обіцяю.

Відкриваю рота, щоб сказати про вагітність. Випереджає.

– Про це я також потурбувався. Ти питимеш таблетки. – Лізе у внутрішню кишеню свого піджака, дістає упаковку, простягає її мені. – У тебе саме новий цикл розпочався.

– Але звідки...

Затуляє мені губи пальцем, даючи зрозуміти, що не бажає нічого чути.

Насувається ніч. На території готелю жовтими маяками загоряються ліхтарики. На небі чітко прорисовується молодий ріжок місяця. Потроху з'являються зірки.

Він підходить до мене, забирає з моїх рук бокал, обережно бере за плечі. Я підводжуся. Тепер його обличчя поруч, очі блищать, я тану в тому його погляді, сповненому бажання.

– Ти чекала на нашу зустріч?

– Я воліла, щоб ви залишилися мрією.

Відповідь – сповідь. Мрія, що здійснилася, – чим не варіант? Він задоволений. Це видно з усмішки, що з'являється на його обличчі.

* * *

Він дивно поєднує зверхньо-категоричне ставлення до мене із проникливістю, що межує на рівні розуміння найменшого бажання. Він ніжний, палкий, витончений, наче я для нього королева. Та водночас домінує в усьому. Починаючи з того, можна мені щось казати чи ні, і звісно ж, закінчуючи тим, як ми кохаємося. Я божеволію від цього поєднання, щомиті чекаю, що ж буде далі, – і він дивує мене кожної такої миті.

Схоже, саме це й приманило мене до цього чоловіка аж так, що я готова була йти за ним уже в найпершу хвилину знайомства, без вагань сіла в авто, погодилася їхати на край світу, ні про що не питаючи.

Розділ 4

Любити одночасно можна тільки одного. Врости можна тільки в одну душу, і тільки любов може пройняти всю істоту до кінця...

Володимир Винниченко

Ті вихідні були шаленими!

Він закохував мене до нестями. Зводив з розуму своїми пестощами, вчив пестощів у відповідь, вивчав мої смаки, знайомив із власними. Він, як завзятий науковець, досліджував моє тіло, виявляючи на ньому центри насолоди. І результат був неперевершеним! Напевно, це правильно – у перші рази ось так пізнавати одне одного. Так роблять дорослі, щоб позбутися зайвих розчарувань у майбутньому.

Сон знову лише на світанку під заливистий спів солов'їв, які співають оду новому дню. Філіжанка запашної кави разом із шоколадним тістечком, що їх він замовляє в номер, наче вгадуючи, що я прокинуся саме зараз. А він сидить у кріслі перед вікном і читає якусь книжку. Це вмить струшує з мене сонливість. Навіть скоріше, ніж запаморочливий запах кави, що лине від філіжанки по всій кімнаті.

Оце так відкриття!

– Ви читаете? – відверто дивуюсь я й не соромлюся промовити це вголос.

Він сміється щиро. Видно, зрозумів, що неабияк вразив.

– Це додало мені бонусів у твоїх очах чи навпаки?

Він ще й питає! Але, як видно з наступної репліки, питання було риторичним.

– У сусідній кімнаті шикарна бібліотека, можеш скористатися.

Задоволено киваю. Неймовірно! Я вже й надію втратила, що колись зможу зустріти людину, яка читає! Більшість мого оточення не розуміла цієї моєї пристрасті. Відкладаю все – і каву, і тістечко, – поспіхом накидаю на себе халат і вирушаю до сусідньої кімнати, на ходу зав'язуючи поясок. Учора я так і не зайшла туди, а тепер стала на порозі, як заворожена.

Одразу ж згадалось, як іще малою змушувала маму водити мене до дитячої бібліотеки. Читання було моєю пристрастю, скільки себе пам'ятаю. Жили ми бідно, на саму лише

мамину зарплату книжок не накупиш, тож щонеділі я наполягала на поході в бібліотеку. Там цілий день сиділа в читальному залі, адже багато цікавинок не видавали додому, а ще купу книжок брала із собою. Цілий тиждень попереду, треба було запастися! У мами був лише один вихідний, море хатньої роботи, халтури, щоб утримувати мене, – та я не пам'ятала, щоб вона бодай раз відмовила мені в цьому поході.

Іду вздовж полиць, роздивляюся, що тут є, і аж подих перехоплює. Насправді колекція не дуже велика. Але які то книжки! Самі новинки та бестселери! Він уже поруч, кава в одній руці, книжка в іншій. Спостерігає за мною: що ж саме мене зацікавить. Власне, мій погляд уже зупинився на нобелівських лауреатах. Обираю Памука. Саме вийшов українською його «Мене називають Червоний».[2 - Орхан Памук, «Мене називають Червоний» (1998), українське видання 2007 року.]

Роздивляюся, що ще тут є. Типовий кабінет – зі столом, письмовими приладдям, комп'ютером, принтером, кріслами та диваном. Саме тому книжкові полиці чудово вписуються в інтер'єр. Невже хтось із гостей готелю приїздить сюди працювати? Видається малоймовірним – але ж кімната саме так обладнана. Й інтернет є. Он на шафі роутер.

Заглядаю, що для себе обрав він. «The Black Swan».[3 - Нассім Талеб, «Чорний лебідь» (2007), українське видання 2017 року.]

– В оригіналі?

– Доводиться. Українською його ж хіба дочекаєшся?

О, це так, з українськими перекладами справді халепа. Але ж і він цікавий варіант обрав – читати в оригіналі. Треба буде й собі спробувати. Чула гарні відгуки про цього автора.

Я повертаюся в спальню, щоб забрати свою каву й тістечко. Потім обираю для себе одне з крісел у бібліотеці, сідаю в нього, підібравши ноги, і занурююся в читання. Це було так затишно, спокійно, приємно, що я вже навіть не згадувала про свої страхи. Вони розтанули, наче й не було.

* * *

Прохолодний душ. Він поруч. Прибирає мое волосся, цілує шию, тулиться оголеним тілом до спини, і я вже розумію, на що чекати наступної миті. Спираюсь долонями на холодні, вогкі від води кахлі, заплющую очі. По тілу біжить вода, то крижана, то неймовірно гаряча. Шкіра не встигає реагувати на зміни, тіло тремтить. Він лоскоче мої груди, пальці стискають стегна, потім живіт і знов груди. Цього разу він робить усе швидко. Губи з присмаком кави. З них злітає розчарування, адже я залишилася ні з чим, і він це зрозумів.

Мое тіло палає вогнем, а він уже вимикає воду, знімає для мене рушник, обгортає.

– Буде тобі твій оргазм, – цілує. – Згодом. А поки що ти маєш хотіти мене. На нас чекає обід. Одягайся хутчіш.

Дивною рисою його характеру було те, що він ніколи ні в чому не виправдовувався. Чи то не вважав за потрібне в стосунках зі мною, чи то в нього була якась своя картина світу, у якій не було місця виправданню – я не знаю. Та за весь час мого з ним знайомства я лише раз почула від нього скупе «пробач». Це сталося тої ночі, коли я бачила його востаннє.

* * *

Прогулянка біля озерця.

Кілька рибалок на містках з різних боків. Він веде мене далі, стежиною поміж височенних зелених кущів. На верхівках дерев щебечуть птахи. Промені сонця прозорими стрічками протискуються між листям. Запах лісової вологи бентежить ніздрі. Хочеться захопити якомога більше, щоб насолодитися наперед. Навколо тиша. Така пекуча, що здається, ніби чоловік поряд чує удари мого серця, а кроки віддаються луною. Невеличка біла альтанка, обвита диким виноградом. Заходимо всередину. Там диван, столик, на ньому бокали, фрукти, вино, ще щось. Я не встигаю розгледіти.

Він хапає мене в обійми й починає цілувати.

Ось так, на вулиці, коли з цього місця видно, як люди рибалять?!

Я почала відштовхувати його, адже знала вже – на самих лише поцілунках ми не спинимося.

– Хіба ти не хочеш мене? – у нього здивований і водночас незадоволений погляд.

Почуваюсь, як у пастці. Розумію: якщо наполягатиме, не зможу відмовити, ноги вже тремтять. Незбагненна реакція! Але, набравши в груди якомога більше повітря, кажу:

– Ні, не хочу, – і негайно виправляюся: – тобто хочу, але не тут. Будь ласка, не треба...

Очі вологі, ось-ось сльози покотяться.

– Невже тобі тут не подобається? – насуплює брови.

Боже, ну чому він не хоче мене просто почути?! Навіщо вимагає пояснень.

– Тут чудове місце. Мені все подобається.

Його погляд відверто каже: «Тоді я не розумію, що за примхи?»

Невже він справді не розуміє мого стану?

– Я не можу кохатися на вулиці, коли навколо повно людей!

– Ти гадаєш, що вони там усілися, щоб за нами спостерігати?!

Його обличчя змінилося, тепер він насміхається. Наче взагалі нічого особливого не пропонує!

– Я не кохатимуся на вулиці! Взагалі в будь-якому громадському місці!

Рішуче (де лише й узялася та рішучість!) вириваюся з його рук. По містку йду до води, а сама не можу повірити, що відмовила йому. Невже я це зробила? Адже не стане він мене примушувати? Чи стане?

Сідаю на край містка. Звідси відкривається чудовий вид на озеро, неподалік пливе пара білих лебедів. Чую, що він наближається, і напружуюся. Та він знов мене дивує.

– Хочеш? – простягає пакунок із кормом для птахів.

Беру. Щойно випростую руку, птахи плывуть до мене. Кидаю зернятко, друге. Чоловік сідає поруч, обіймає за плечі. Ми так і сидимо, притулившись одне до одного.

– Ти звикнеш до мене та до моїх витівок. Усе буде гаразд.

* * *

На вулиці глибока ніч. За кілька годин треба буде вже збиратися на роботу. Мої пояснення, що маю повернутися раніше, бо завтра понеділок, не мали для нього значення. Намагаюся поспати бодай у машині. Марно. Усілякі думки до голови лізуть.

У салоні тихо грає музика. Здається, це Боб Марлі. Авжеж, «Baby I love your way». Це дивно, але в нас таки однакові смаки.

Насправді я задоволена й розніжена. Урешті-решт, про вихідні залишилися найкращі спогади. Він виявився чудовим співрозмовником, обізнаним у багатьох речах! Він готовий обговорювати книги, музику, політику, економіку. Це було неперевершено й здавалося

нереальним!

Мені було приємно з ним, чи не вперше в житті я зустріла людину, з якою цікаво спілкуватися, увесь час знаходилися спільні теми. А страхи та занепокоєння знов розвіялися. Навіть шкода, що маємо розстатися.

На цілий тиждень?

Чи приїде він наступної п'ятниці?

Чи я вразила його так само, як він мене?

Чи забере знов?

Питання крутяться на кінчику язика, та чоловік випереджає:

— Я збирався зняти в тому клубі дівку на одну ніч. Зрозуміло, що й продовжувати стосунки не мав жодного наміру.

Усередині наче щось обривається, від розніженого стану не лишається й сліду. Досі я майже лежала в кріслі, тепер скочила, випрямивши спину.

— Дівчина, — продовжує він, — що йде до чоловіка, не знаючи його імені, не викликає поваги. Такою можна скористатися раз і позбутися навіть згадки.

Я мовчу, не в змозі осягнути почуте. Дивлюся просто перед собою, наче він і не до мене говорить. Це неймовірно! Як він може казати все це тепер, після цих пристрасних вихідних?

— Та раптом виявилось, що ти була незайманою. Правду кажучи, це здивувало. Ти так відверто промовляла «візьми мене», можна сказати, виклик кидала: «Спробуй домогтися!» Ти демонструвала свою обізнаність...

— Чим, чим я її вам демонструвала, ту обізнаність? — не втрималась я. — Тим, що робила все так, як ви казали?

Мої щоки палали, на очі накочувалися зрадницькі сльози, мене душило обурення. Я відчайдушно пішла за ним, а він у цей час подумки називав мене шльондрою?! А головне: чому все це треба саме зараз мені розповідати?! Знайшов час для відвертості!

— Зупиніть авто, я вийду!

То була безглузда вимога. Не варто й наполягати, ми ще й до міста не доїхали. На мою

вимогу він лише розсміявся й додав швидкості. Відсміявшись, пояснив:

– Ти не дослухала мене й даремно обурилася. Я саме хотів сказати, що після всього, що сталося, не дозволю тобі щезнути. Відтепер ти належиш мені. Навіки! І нікуди не подінешся, розумієш?

Я дивилася на нього не в змозі якось відреагувати. Щойно жадала, щоб він приїздив кожні вихідні, потім він образив мене, принизив, а тепер каже, що... Таке важко збагнути. Знов налинула тривога. Певно, я просто сплю, і все це мені тільки сниться. Адже не стала б нормальна людина такого казати вголос!

Саме час прокинутися.

– Хіба мое бажання вже нічого не значить? – запитала його, ледь прийшовши до тями.

– Авжеж, ні, – він промовив це, ні на мить не замислившись, таким тоном, що в мене й думки не майнуло сперечатися. – Адже я знаю, чого ти прагнеш, – додав, і на цьому наша розмова закінчилася.

О, так! Він знає.

Розділ 5

Тривалість існування пристрасті пропорційна часу опору жінки на початку відносин...

До наступної п'ятниці він знов не з'являвся. Та я вже знала, що це нічого не означає. Він зателефонує, приїде, забере... Питання в тому, чи згодна я приймати його аж таке домінування?! Та хіба в мене є вибір? Коли він поруч, я неспроможна казати щось проти його волі!

Тож усе, що мені залишається, – не підпускати його до себе.

Сказати набагато легше, ніж зробити. Особливо беручи до уваги, що весь час перед очима сцени нашого з ним спілкування. І цноти в цих сценах було ні на гріш. Кров закипає, і я ловлю себе на думці, що прагну відчувати його дотики та пестощі, що шалено скучила, що мені страшенно не вистачає його. Я хочу кохатися з ним, обговорювати прочитане, просто бути поруч, чути голос. Та ці емоційні гойдалки, які він мені влаштовує, – то ж якесь божевілля! Я не хочу таких стосунків! Вони мене не влаштовують!

Боже, чому ж воно все так складно?! Я воліла зустріти справжнього чоловіка, який був би сильним, мужнім, самостійно вирішував усі питання...

Зустріла. І мені саме це в ньому не подобається!

Ні, не це! Просто він занадто пригнічує мою особистість. Так неправильно! Має бути якось інакше. Кохання – це ж не суцільне підкорення. Це щось середнє. У коханні має бути місце компромісам та домовленостям, а не «я сказав, ти робиш!»

Весь тиждень, ідучи на роботу й повертаючись додому, оглядаюся в спробі виявити, чи слідкує хтось за мною. Його фантастична обізнаність в усіх моїх справах, починаючи з місця моєї роботи й завершуючи місячними, напружує. Як би то можна було все дізнатися, не стежачи? А головне: навіщо аж настільки?

Бо я тепер його навіки? Іграшка-забавка? На вихідні брати? Перевіряв, чи раптом ще з кимось не зустрічаюся?

Нічого підозрілого я не помічаю. Просто люди – кожне поспішає у своїх справах, нікому до мене нема діла. Певно, це добре? Я не знаю. Я збентежена всім тим. Думки весь час лише про нього. Якщо не тривожні, то згадуються сцени кохання. Мама скрушно зітхає, але поки що мовчить, не втручається. Та я ж бачу, що їй не дуже подобається те, що коїться зі мною. Упізнає себе в мені? Напевно, що так.

Та я все ж переконалася в тому, що він за мною стежить. І сталося це зовсім неочікувано.

Якось, повертаючись з роботи додому, зустріла Катю. Ми давно не бачились, обмінювалися есесемесками, трохи спілкувалися телефоном. В обох цейтнот – захист, пошук роботи, співбесіди та ще купа всього. А тут вражень море, хочеться про все дізнатися, розповісти. Домовляємося з нею про зустріч у піцерії за кілька годин, саме неподалік є одна непогана, і біжимо по домівках. Готую вечерю, щоб мама могла поїсти, повернувшись з роботи, швиденько приймаю душ, перевдягаюся, телефоную мамі, що піду на зустріч із Катериною, і йду.

Потім, згадуючи події того вечора, я так і не змогла збагнути: той хлопець уже сидів неподалік від нас, коли ми прийшли, чи підійшов пізніше. Ми з Катєю замовили собі салатів, млинців і великий чайник обліпіхового чаю. Сіли за столиком на вулиці, розповідаємо одна одній новини. І було нам доволі комфортно. Спека вже спала, сонце зайшло за найближчий будинок, вітерець легесенько, наче граючись, розвівав наше волосся. Саме тут, услід за іншими своїми новинами, я розповіла подрузі про свого фантастичного коханця. Власне, вона була єдиною, окрім мами, кому я про нього взагалі розповіла.

– Це так не схоже на тебе! – зауважує вона.

Я знаю. Саме це мене й лякає. То наче якась друга я. Та, якої ніколи не знала, навіть не уявляла про її існування.

– А я, здається, заміж виходжу...

– Господи, Катю, і ти мовчала стільки часу? Та ти ж мала найперше це мені розповісти! За Олексія? А чому здається?

Двох хлопців, які занадто голосно сміялися й розмахували руками, я в цей час уже помітила. Вони були ще далеко, і взагалі я не розумію, навіщо б мені звертати на них увагу. Катя ще розповідала, і я навіть слухала й відповідала їй, але ті хлопці вже бентежили мене.

– Правда, звісно! Я рада, за вас, щиро рада й залюбки...

– Дівчата, а можна ми з вами познайомимось?

Ішли повз, та вирішили не йти повз. Ми з Катєю не встигли й рота розтулити, аби бодай щось відповісти, як хлопці – вони таки були напідпитку – уже відсували стільці, щоб сідати поруч.

– Даруйте, хлопці, ми тут розмовляємо, – ввічливо мовила Катя, але ввічливість не допомогла.

Обидва вже всілися, один потягнувся за карткою меню.

– Чудово, розмовлятимемо разом. Зараз ми вам пивка замовимо, правда, Серього?

Серьога гикнув і розплився якоюсь свинячою посмішкою.

– Устали та пішли звідси!

Ось де знадобиться погляд крижаної королеви – та, на жаль, на п'яних він не діє.

– Бо що? – погляд другого став колючим і вкрай неприємним, і я зрозуміла, що цей точно тепер не відчепиться. Про спокійне чаювання годі й мріяти.

Я не знала, «що». Я просто зрозуміла, що ввічливість не допоможе. Ще мить витратила на те, щоб роззирнутися, чи є хтось поруч. Відкритий майданчик піцерії був майже порожнім. Але зовсім поруч опинився хлопець, що сидів за два столики від нас. Він підвівся так спокійно, без поспіху, що я й подумати не могла, що йде заступатися. Ті двоє теж нічого

такого не подумали. Обличчя обох уже розпливалися огидною маскою вседозволеності, коли юнак поклав руки їм на плечі. І одному, й іншому.

– Дівчата вам сказали, що не хочуть знайомитися...

Я не знаю, що він зробив. Ошелешена всім, що відбувається, я не помітила, переконана, що майнула якась тінь. Катя згодом скаже, що була в такому ж стані. Тепер ми можемо лише гадати. Серьога зойкнув, а губи огидного живчика побіліли.

– Встали й пішли звідси! – повторив хлопець мої слова, тільки тепер обидва підкорилися.

Уже за мить тих типів і сліду не було. Хлопець повернувся до свого столика, ми не встигли й подякувати. Катя ще обернулася до нього, почала говорити, а я раптом зрозуміла, чому саме він втрутився.

– Ходімо звідси, – прошу її, торкаючи за плече.

По дорозі додому вона мені доводитиме, що я все сама собі вигадала.

– Послухай, ну це ж смішно! Ти вигадуєш! Невже ти гадаєш, що той хлопець не міг просто заступитися? І чому ти взагалі вирішила, що він стежить за тобою?! Он, озирнися – ніхто за нами не йде! Хлопець там залишився!

– Ти просто не бачила того чоловіка, – відповіла я, переконана, що маю відповідь на питання, як мій коханець дізнається про кожен мій крок.

* * *

Зараз, за стільки років, озираючись назад, я розумію, що всі мої висновки в той день були доволі примарними. Базованими винятково на інтуїтивному розумінні: він мусив переконатися, що я не стану ні з ким зустрічатися. Інакше просто не міг. Він власник, який не потерпить конкуренції. Можливо, на додачу він і справді переймався моєю безпекою. Та насамперед досліджував мою вірність. Тоді я бачила його саме таким і не сприймала інших доводів. Тепер не знаю. І навіть допускаю, що той юнак просто заступився.

* * *

П'ятниця, кінець робочого дня.

– Ти занадто мовчазна останнім часом, – зауважує мені колежанка Ольга. – Щось сталося?

Ще б пак, мовчазна! Я ж сама на себе не схожа тепер. Зосередитися ні на чому не можу. Мені б назад у мою спокійну самотність, де не було місця купі нікчемних думок та сумнівів. Навіть дивно, як я взагалі здатна щось робити в офісі.

Ні, годі! Так не можна! Треба зосередитися. Ще не вистачає зробити якусь помилку в аналітиці! Щойно я так подумала, як задзвонив телефон. Можна було й не дивитися на дисплей – зрозуміла, що це він. Шкірою відчула. Вібро рухає телефон по столу, а я зачаровано спостерігаю за ним, замість того, щоб вимкнути.

– Ти не візьмеш? – запитує Іван.

Оля дивиться через стіл. Її розбирає цікавість. Виявилося, минулої п'ятниці вона із зупинки бачила, як я сідала до нього в машину. Прагне знати подробиці: хто такий, що хотів, чим займається. Однак я не мала наміру вдаватися в подробиці. Відкупилася скупим: «Один знайомий». І більше вона з мене й слова не зуміла витягнути. Довіра не народжується за два робочі тижні. Ви ж пам'ятаєте, що я інтроверт?

Щоб нікого не дратувати музикою телефону, пересилю себе й скасовую виклик.

– Хто це? – запитує Оля наче між іншим та заглядає на дисплей. Наші столи стоять поруч, один навпроти одного.

– Пусте! – відповідаю я й ховаю телефон у сумку.

До кінця робочого дня ще півгодини, невже він чекатиме під офісом? Він же все про мене знає, міг приїхати якраз до закінчення роботи!

Знервована, намагаюся закінчити презентацію свого проекту. Слайди вивертаються не так, як слід, не накладаються на задуманий звуковий супровід. Покидаю цю справу. Ще матиму час закінчити роботу. Доповідати про неї керівництву маю аж наприкінці наступного тижня. Стрілка годинника вказує на те, що можна йти додому. І Оля, й Іван уже вимкнули свої комп'ютери, збирають речі.

Іван підходить до мене.

– Слухай: п'ятниця, вечір – сходімо кудись. Я знаю чудове місце...

Дивлюся на нього, як на дивину. Це він мені пропонує, чи тут ще хтось є?! Обертаюся. Ні, точно мені. Після двох тижнів спільної роботи?!

Чорт забирай! У мене що, якась пальма над головою розквітла? То жодного хлопця немає, погляду бояться, не можуть підійти, то відразу двоє з'являється.

– Вибач, Іване, – він із першого слова все розуміє, та тримається, виду не подає. – Зараз не найкращий час, у мене шалено розболілася голова. Яюсь іншим разом, гаразд? Правда, ти чудовий хлопець, та сьогодні я не можу.

«Маю розібратися зі своїм всемогутнім коханцем, – додаю вже про себе, – тоді можна буде й з нормальними хлопцями зустрічатися».

Я таки правду йому сказала. Голова розболілась, як за командою, в одну мить. Шалено, до нестями. Десь була таблетка. Відкриваю сумку, починаю шукати. У цей час знов озивається телефон. Ненавиджу вже цю мелодію. Слід терміново занести його номер у чорний список! Телефон не найновіший, та, здається, бачила десь у ньому таку функцію.

Вдих – видих. Повторюю кілька разів. Дістаю телефон, скидаю виклик. Нарешті знаходжу таблетку. Іван подає води. Ковтаю.

– Тоді я маю провести тебе додому. Ти аж позеленіла вся. Іти зможеш? Чи, може, викликати швидку?

Оля також уже поруч. Їх обох стурбував мій вигляд.

– Усе добре. Не треба швидкої. Я просто хочу додому. Не варто турбуватися.

Іван (зі згоди Ольги) нав'язався йти слідом. У мене ще промайнула думка, що не варто світитися з іншим хлопцем, якщо він уже очікує десь поблизу? До того ж не можна забувати про шпика. Та переконати Івана не було сил. Металевого «ауді» дорогою я не примітила й навіть малодушно зраділа, що все закінчилося так просто. Не відповіла на кілька телефонних дзвінків – і все, вільна людина.

Та вдома на мене чекав сюрприз.

Розділ 6

Інколи серце бачить те, що очам не видно

Незважаючи на мої протести, Іван провів мене не лише до зупинки, а й поїхав зі мною додому.

– Я хочу переконатися, що ти нормально доїдеш. Навіть не заперечуй, не відпущу тебе саму!

По дорозі намагається якось розвіяти мене. Розповідає про кумедні ситуації на роботі. У нього виходить не так майстерно, як в Ольги. Я розгублено відповідаю на якісь його фрази. Безбарвна бесіда ні про що. Уже біля під'їзду рішуче зупиняю його.

– Тобі краще не заходити туди.

На щастя, він не наполягає.

– Ти красива, – каже мені натомість.

Яка б то дівчина не усміхнулася у відповідь? І я не виняток. Усмішка мимоволі з'являється на обличчі. Прощаюся з хлопцем, так і заходжу до квартири з усмішкою на вустах, яка кам'яніє, щойно я опиняюся всередині.

На письмовому столі стоїть кошик із квітами.

Волошки й ромашки. Побачила їх, і по моїй спині побіг холод.

Як?

Мама ще на роботі, ми разом із нею вийшли вранці. Яким чином квіти опинилися у квартирі? Обертаюся, щоб переконатися, що в кімнаті нікого немає. Підбігаю до дверей. Зачинаю їх на обидва замки та додаткову клямку – так, щоб з того боку відімкнути ключем було неможливо. Повертаюся до столу. У квітах лежить записка. Розгортаю її. Невеличкі літери, майже кожна на відстані одна від іншої, при цьому нечіткі. Доводиться вчитуватися, щоб розібратися, що ж саме там написано.

Що про таке кажуть? Роздільні нечіткі літери – ознака людини, що прагне в усьому бути першою, яка не рахується з думкою інших людей. О, так, це точно про нього!

«У нас плани на вихідні. Я чекаю під під'їздом. Виходь хутчіше».

Ну от! Що я казала? Яке йому діло до моїх планів?! Ненавиджу вже це його «хутчіше»! Чому він узагалі вирішив, що я бігтиму до нього, щойно покличе!

Підхожу до вікна. Обережно прибираю тюль. Виглядаю. Його машина справді стоїть під вікнами. Щойно ж нікого не було! Він що, матеріалізується з повітря?! Серце починає несамовито калатати. У скронях стукотить. Головний біль, що наче минув від таблетки, знов почав наростати.

Треба просто заспокоїтися. Має бути пояснення того, як квіти опинилися в кімнаті. Мама вже повернулася з роботи, а тепер кудись пішла? Точно! Інакше й бути не може. Не привид же він, щоб крізь стіни ходити! Та й чому я так нервую? Адже не потягне він мене силою?!

Головне: тримати себе в руках! Я просто не вийду до нього. Можу вдати, що не побачила його дурної записки. Та врешті-решт, маю ж я право відмовитися від побачення!

Від такої думки полегшало. Я встромила назад його записку, обернулася. Почала знімати одяг. У кімнаті гаряче, варто піти в душ, а ще приготувати чогось на вечерю. Чорт забирай! З тим головним болем геть забула про хліб! Чи зателефонувати мамі, щоб вона купила?

Дзвінок у двері примусив мене здригнутися. Вчасно згадала, що досі не наділа халат. Озираюся, пригадуючи, де залишила його. Не бачу. Хапаю довгу футболку, поспіхом натягну на себе. Біля дверей запитує: «Хто там?»

Мама. Вона не може відімкнути двері з того боку. Розумію, що дарма турбувалася, швиденько відчиняю двері й завмираю, наче громом прибита. За її спиною стоїть він. Усміхається. Мені здається, що зі зловтіхою: бач, усе одно буде так, як я кажу. Він зрозумів, що сама я не вийду! Зрозумів – і розв'язав це непорозуміння.

Мама чимось дуже задоволена, та вона не бачить того, що бачу я.

– До тебе гість, люба.

Киваю, що бачу, торкаюся губами її щоки. Пересилюю себе й роблю крок уперед. Я не хочу, щоб він заходив до моєї домівки. Ніколи не запрошу, хоч би яким дивним це видавалося! І справа зовсім не в тому, що не хочу, аби він бачив рівень наших із мамою статків. Зрештою, тут район такий, що й без оглядин про все можна здогадатися. Просто мені здається, що бодай тут, у себе вдома, на своїй території я вільна від його омани, й аж ніяк не можна, щоб він порушував цю межу.

Стоїмо в коридорі, двері я причинила, щоб не було чути, про що ми говоримо, підперла спиною.

– Мала, буде ввічливо, якщо ти запросиш мене зайти, – зауважує він.

Хитаю головою, сама намагаюся впоратися зі шквалом думок та стукотінням крові в скронях.

– Ти не послухалася мене. Чому не готова досі? Як тобі квіти? Я вгадав?

Він вгадав. Мої улюблені. Я не розумію, як можна було дізнатися? Невже мама розповіла?

Коли б то вона встигла? Та раптом згадую, що питань було декілька, і квіти не є основним. Увагу відвертає.

– Я не піду з вами.

Слова ледве даються. Промовивши, я навіть сама не вірю, що сказала це йому. Дивиться на мене – пильно, не відводячи очей. Вони в нього чорні, наче ніч. Відьмак! Це точно! Нізащо, ніколи не запрошу його у свою домівку – зауважую це для самої себе ще раз!

– Ми не можемо спілкуватися отак, стоячи в цьому страшнучому місці, – обводить поглядом наш комунальний коридор.

Фактично ми з ним стоїмо в темряві. Коридор доволі довгий, а одна-єдина тьмяна лампочка горить у ньому біля вхідних дверей. Ще й стіни пофарбовані в темно-синій колір. Тож цілком можна зрозуміти його небажання вести бесіду тут. Він-бо однозначно звик до інших умов. Упевнений у собі, здається, і думки не припускає, що я таки відмовлюся.

– Вдягнися й поговоримо деінде.

– Я нікуди з вами не піду! Чуєте мене?

Витримує паузу, водночас ретельно вивчає мое обличчя. Мені здається, що я фізично відчуваю, як він читає кожну мою думку. Намагаюся зосередитися на тому, чого хочеться мені. Не можна давати слабину. Ми не підходимо одне одному. Ми ж із різних світів! Такі ніколи не перетинаються! Наші стосунки – то суцільна помилка!

– Ти маєш надзвичайно спокусливий вигляд у самій футболці, – він промовляє зовсім не те, до чого внутрішньо готувалась я.

Схоплююся – виявляється, футболка з'їхала, повністю оголивши плече. Квапливо натягую її назад і аж тепер усвідомлюю, що стою перед ним, вважаю, гола. У трусиках та футболці, що ледь їх приховує. Чорт забирай! Це ж треба було ось так вискочити до нього!

– Це резонує з твоїми словами, – продовжує він. – Я тобі не вірю. Ти не цього прагнеш насправді. А знаєш, чого прагну я?

Простягає руку, торкається моєї щоки, і я заплющую очі від насолоди. Він сто разів має рацію, із самого лише його погляду я розумію, що хочу до нього, що всі мої міркування та доводи самій собі були смішними й марними, що варто йому торкнутися мене – і я здатна йти за ним хоч на край світу.

Нічого не змінилося...

Це неймовірно! А головне: він справді розуміє всі мої відчуття. Читає мене, наче відкриту книгу.

Та ось відкриваються сусідські двері. Ксанка. У руках паунок із картоплею, цибулею, морквою та іншими продуктами. Іде готувати вечерю. За нею зграйкою пташок її дівчатка. Чоловік прибирає руку, чекає, поки вони пройдуть. Я вітаюсь із сусідкою. Менш стримані дівчатка відверто розглядають незнайомця.

— Він житиме з тобою? — надивившись на чоловіка й обернувшись до мене, безцеремонно запитує наймолодша Янка.

Ксана випереджає мене з відповіддю:

— Тобі яке діло? Марш на кухню, мерщій!

Яна ображено хитає голівкою й додає темпу. За кілька секунд уся компанія зникає за поворотом, а потім звідти виглядає та ж Янка. У мене на губах грає усмішка. Обличчя чоловіка також змінилося. Виявляється, він уміє й по-доброму усміхатися.

— Янко, зараз отримаєш у мене на горіхи, негайно йди сюди! — долинає до нас, і дівчинка сполохано зникає.

— Вони не цілувалися! — діловито доповідає Яна матері.

Комунальне життя. Нічого ні від кого не сховаєш.

— Ми маємо поговоритидесь наодинці. Тут справді незручно. Я чекаю на тебе.

Пручатися не було сенсу. Усе, що я могла зробити, — це бодай трішечки скорегувати його плани згідно з моїми бажаннями.

— Зустрінемось за дві години в парку, біля атракціонів, — відповіла я і мерщій, щоб він не встиг заперечити, шмигнула до себе. Швиденько зачинила двері на обидва замки й аж тоді полегшено зітхнула.

* * *

Восьма вечора — ще не темно. Здається, що після денної спеки народ щойно починає приходити до тям. У парку життя вирує. Атракціони в самому його центрі — найлюдніше місце, особливо влітку, під час канікул. Саме тому я обрала це місце для зустрічі. Не стане ж він силою тягнути мене до своєї машини, якщо я не погоджусь їхати з ним. Забагато сторонніх, та й патрульні, буває, проходять.

Якщо не погоджуся їхати з ним...

Якщо – то, напевно, ключове слово.

Я вдяглася в короткі джинсові шорти й широку білу футболку з синьою Ейфелевою баштою на спині. На ногах білі шкарпетки та звичайні кеди. Категорично не хочу, щоб він вважав це побаченням. Навмисно навіть макіяж витерла. Адже на побачення не вдягаються по-спортивному! А якщо й змивають макіяж, то лише для того, щоб накласти свіжий, відповідний вечірній сукні.

Біжу по хіднику, весь час ловлю себе на думці, що даремно так поспішаю, можна йти повільніше. Зменшую темп, та згодом все повторюється. Коли побачить мене, то ще вирішить, що я лечу до нього, аби скоріше впасти в обійми. Ні, це я б так на його місці подумала, а він, певно, промовив би дещо набагато брутальніше...

Він прагне вживати чіткі, але, як на мене, грубіші слова.

Зупиняюся на межі доріжки та майданчика атракціонів. Оглядаюся. Його нема! Невже передумав володіти мною довіку? Чи ще не прийшов просто? Зазвичай дівчата на побачення запізнюватися мають, а не навпаки.

Ах, так, я забула.

У нас же не побачення. Просто зустріч.

Поговорити.

З'ясувати стосунки.

Розірвати...

Іду до найближчої лавки, сідаю. Намагаюся зібрати докупи думки у своїй нетямущій голові. Чи не накручую я саму себе? Моя внутрішня суперечка з цим чоловіком триває вже майже два тижні, а я ще досі не вирішила, чого саме хочу досягти нею?!

Навпроти мене через алею на траві сидять юнак із дівчиною. Вони пустують, усміхаються, дражняться, а потім цілуються, ніжно торкаючись щік одне одного. З того всього видно, як трепетно вони ставляться одне до одного, які легкі й витончені ті стосунки. Як їм добре разом.

Щасливі...

– Чому ти боїшся мене, мала?

Здрагаюся від несподіванки.

Він підійшов ззаду, ухопив в обійми, шепоче просто на вухо. Парфуми, якими він користується, зводять мене з розуму. Заплющую очі, мліючи від того його доторку, насолоджуючись його присутністю. Не дочекавшись відповіді, він мене відпускає, обходить лавку збоку, просить хлопців, що сидять поруч, посунутися.

– А дівчина згодна, щоб ти сідав поряд із нею? – насторожено запитує один із них – високий, з короткою спортивною стрижкою.

Під ногами хлопці катають скейти: туди-сюди. Щойно під'їхали, збираються поволі – чимала компанія юнаків та дівчат. Галасливі, сперечаються, хизуються перед дівчатами. Та, на диво, п'ють не пиво, а мінералку й сперечаються про Стругацьких. Жук у мурашнику. Чи мали право прогресори позбавляти життя одну людину заради начебто всього людства.

Не думала, що в наші часи підлітки ще читають Стругацьких!

– Дівчина? – він наче здивований, що має спитатися моєї думки. – То моя дівчина, – пояснює хлопцям, – вона згодна.

Сідає поруч. Упритул до мене. Простягає руку, обіймає.

От і все! Прощавай, моя рішучосте, якої й було як кіт наплакав.

– Ти так і не відповіла мені.

Ось вона, відповідь. Він сам дав її, й усе стало на свої місця. Я боюсь. Шалено, до нестями. Я його боюсь. Боюся, що одного разу він мене вдарить, якщо я не підкорюся, або зробить так боляче, що я не оговтаюся від цього. Відчуваю, що він здатен на це. І боюся, що він назавжди позбавить мене власної волі, що я буду залежна від нього та його примх. Я не готова до цього. Ніколи не зможу змиритися з цим і прийняти до кінця. Ми не підходимо одне одному...

Усе це варто було сказати йому. І, можливо, я б навіть зробила це, якби він не був так близько. Якби не проводив долонею по руці, не перебирав мої пальці, якби, наче ненароком, не торкався моєї щоки й не шепотів на вухо, як він скучив, який спокусливий я маю вигляд, як він хоче зайнятися зі мною сексом.

Не люблю цього слова. Занадто грубе, не відповідає моему відчуттю. Та тіло зрадницьки тремтить під його долонями, лине до нього. І я вже розумію, чим закінчиться моя спроба

розірвати стосунки. Чи я від початку знала, що так воно й буде, і прагнула саме цього?!

Я вже нічого не знаю! Омана! Справжня примара! І я більше не впевнена, що хочу, щоб усе це закінчувалося. Моя ідея зустрітися в людному місті виявилася пасткою, в яку я ж сама й потрапила. Ніхто нікого не тягнутиме силою. Сама слухняно піду, воліючи бути з ним і кохатися.

– Ти скучила за мною, мала?

Так. Я справді скучила. До нестями, до тремтіння та шаленої хіті.

Боже мій, що я роблю?!

Розділ 7

А знаєш, що правда? Та правда, яку ти приховуєш. Те, чого до нестями боїшся...

Понеділок в офісі гудів новою: Іван потрапив до відділення швидкої допомоги.

Новина розліталася миттєво, робочий день не встиг розпочатися, як уже всі знали подробиці. Повертаючись у п'ятницю додому, зіткнувся з хуліганами. Віддавати годинник, мобільку й гаманець відмовився, вступив у сутичку. Швидку та поліцію викликав перехожий. В Івана виявилася переламаною ключиця.

– Серед білого дня, уяви! Ще ж навіть не стемніло! Якими ж нахабними стали ті волоцюги! – обурено зауважує Оля.

І я зачаровано киваю, вже замислившись про своє. Чи не дивним є те, що Іван вскочив у халепу після того, як мене додому провів? Чи можливо було організувати напад за якусь годину? І чи реально було після цього спокійно дивитися мені у вічі, пестити, жартувати?

Щось мені підказувало, що він міг.

Цілком.

Зухвало, нахабно, показово.

Щоб навіть думки не мала про когось іншого. А потім приїхав у парк, запізнився саме через

це, до себе привіз і милостиво, наче жартома, докоряв, що я своєю впертістю зірвала чудовий вечір, який він спланував для нас обох...

Так, треба все з'ясувати!

– Сходимо до нього в лікарню, провідаємо? – пропоную я Ользі, і вона з ентузіазмом погоджується. Вдається доволі злагоджено все організувати, а керівництво навіть виділяє транспорт, щоб ми могли швидше впоратися.

Іван був блідим і схудлим. Він щиро зрадів нашому з Ольгою візиту. Наскільки це було доцільно й можливо в його ситуації, грав роль чемного господаря оселі.

– Сідайте, прошу. Дуже радий вас бачити, дівчата!

– Шкода, що так вийшло. Тебе не вистачає в кабінеті, – зауважує Ольга.

– Ти їх знаєш, Ваню? Як усе це взагалі сталося? Хтось іще був поруч? Тебе не переслідували?

Мені видається важливим, щоб він розповів усе, як бачив, щоб дізнатися не з чужих вуст. Він хитає головою.

– Усе сталося якось швидко. Я ж навіть замислитися не встиг...

– Він у нас герой! – уриває його Оля, і я вже шкодую, що не поїхала сама. – Кажуть, одного з нападників теж госпіталізували.

– Правда?

Ваня киває.

– Взагалі, по-дурному вийшло. І ніяке то не геройство, а навпаки. Я займався карате багато років. Підсікання невдале вийшло. Не розрахував. А ще камінь під ногу підвернувся. Сам упав, його придавив. Ось тепер із переломом доведеться ціле літо згаяти. А я ж мріяв про море й дівчину... – виразно дивиться на мене.

Однак мені не до поглядів.

Із розповіді Вані впливало, що все справді скидалося на випадковість. Поки він не зауважив одну дивну, як йому здалося, річ. Закуток, у якому все це сталося, був доволі безлюдним. Але він помітив, що, коли почалася сутичка, повз ту алею проїхала автівка. Повільно, наче водій пригальмував, щоб усе ретельно роздивитися.

– Яка марка, колір? – запитую я.

– Я не запам'ятав. Сіра. Просто, розумієте, мене вразило, що він не зупинився, а пригальмував і поїхав! У ту мить усе й сталося.

Пригальмував і поїхав. Неймовірно!

Так, Ваня не зміг згадати марку машини. Але чи повірили б ви в такі збіги? Я не повірила. Але ж і впевненості в тому, що все це влаштував він, теж не було. Цілий тиждень я знов була як на голках. Зважувала всі «за» та «проти». Намагалася сама для себе вирішити, чи зміг би? Адже я справді нічого не знаю про свого коханця! Намагалася знайти про нього бодай якусь інформацію – інтернет був глухим. Мов і не існувало такої людини. Продумувала, що саме казатиму, коли з'явиться. Зрозуміло, що в мене й думки не майнуло замовчувати! Я мусила все з'ясувати. Це здавалося важливим. Та чи скаже він мені правду – от у чому питання.

* * *

Нова зустріч, як у нас із ним уже повелося, відбулася ввечері в п'ятницю. Наприкінці робочого дня мені приходить від нього есмес: «Заїду о восьмій. Вдягни вечірню сукню». Врахував, що я захочу привести себе до ладу після роботи? І на тому спасибі! Цього разу варіанту не йти, відмовитися чи ще щось подібне я не розглядала. Навпаки: ретельно підготувалася до зустрічі.

Була в мене ще одна вечірня сукня, у якій він мене поки що не бачив. Мамина. Проста модель у межах сучасних модних тенденцій. Доволі відверта для середини вісімдесятих. Замовляла мама ту сукню в знайомій швачки, підгледівши модель у французькому журналі мод. Як у простої радянської студентки міг з'явитися французький журнал мод – то ціла історія. Якщо коротко, їй вдалося потрапити на перекладацьку практику до консульства. Журнал вона лише погортала, закарбувавши в пам'яті всі деталі сукні, що так вразила її в той час. Доклала шалених зусиль, щоб дістати потрібну тканину, знайти гроші, аби заплатити швачці. Дуже переймалася, щоб усе вийшло саме так, як хотілося, – щоб личило. Вдягла її на новорічний вечір, стала безумовною королевою балу. Познайомила з моїм батьком, який у той час уже працював в консульстві, робив там стрімку кар'єру. 1984-й моя мама зустрічала в його обіймах...

Сукня довга, аж до підлоги. Блискучо-сірий шифон сам собою вже був шикарним. Симетричні складочки спідниці збираються під грудьми широким поясом. Донизу розпливаються блискучими переливчастими хвилями. Та головним штрихом стала наполовину відкрита спина. Мабуть, для моєї мами, у той час простої студентки, було доволі сміливо не вдягнути під сукню ліфчик. Не кожна б дівчина наважилася. Але ж ви згадайте ті радянські ліфчики! Три кольори: білий, чорний, тілесний. Дебела «хебешна» чи

синтетична тканина, товстезні бретельки й жодної фантазії. Як таке в принципі можна було носити? А вдягнути під сукню з відкритою спиною?! Тож їй просто не лишили вибору. Трималася вся сукня на єдиному комірці, який зав'язувався ззаду, на шиї, широким бантом.

Під таку сукню неодмінно варто було зробити високу зачіску. Щоб демонструвати оголену спину, поставу. Та я від цієї ідеї відмовилася. Не мала часу й уміння, щоб робити це самостійно, та й грошей, щоб піти в перукарню. Тому просто вимила голову, висушила волосся під феном, власноруч нанесла вечірній макіяж, що зробив більш виразними очі – і була задоволена тим, що побачила в дзеркалі.

Рівно о восьмій він мені телефонує:

– Мала, спускайся хутчіше!

Цілую маму. Чекаю, поки вона перехрестить мене (здавна так робить, коли відпускає кудись саму), беру клатч і йду вниз.

Він чекає біля машини, з кимось розмовляє телефоном. Щоб дійти до нього, мені треба пройти повз кілька лавочок, на яких сидять сусідські бабусі. Шкірою відчуваю, що їхні погляди спрямовані на мене. Усміхаюсь, вітаюся. Вважай, на кілька годин буде що людям обговорити. Підходжу до його машини.

Він показує мені, щоб сідала, ввічливо відчиняє дверцята переднього сидіння, зачиняє їх, а сам залишається на вулиці. Відходить трохи далі, продовжує свою розмову. Ще хвилин п'ять я самотньо сиджу в його машині. Крізь тоноване скло вікна можу вільно милуватися своїм чоловіком.

Цікаво, що особливого він вигадав цього разу?

Це наша четверта зустріч. Четверті божевільні вихідні, коли не залишається часу на сон. Натомість отримуєш вибухову пристрасть та екстатичне задоволення. Він сильний, підтягнутий, ані краплиночки зайвого жиру. Завжди вишукано вдягнений. Неодмінно костюм, краватка, запонки. Перстень на пальці. Жодного разу не бачила, щоб він знімав його. Навіть коли йшов до ванни. Мені здається, що для нього та каблучка з величезним червоним рубіном та орнаментом по колу – то не просто прикраса. Скоріше символ чогось. Чого саме, я так ніколи й не дізнаюся.

Завершив розмову, сідає за кермо. Перш ніж завести мотор, тягнеться до мене й цілує в губи. Солодко. Тепло розтікається тілом, даруючи тремтіння, і вже думаєш, що воліла б, аби він ніколи не відпускав.

«Особливість» вечора полягала в тому, що він повіз мене до себе. Так, там уже був

сервірований стіл, замовлено вишукані, незвичні для мене страви, але... На мое здивоване запитання, навіщо вечірня сукня, якщо ми ніде не ідемо, відповідає, що для нього.

– Мені нецікаво, аби на тебе дивився хтось іще. Я хотів бачити тебе саме такою. Щось не так? – питає, а сам усміхається.

Я вже навчилася розрізняти ці його усмішки. Коли щира, коли іронічна, коли задоволена. Зараз задоволена. Я виконала його забаганку, і він тішиться з того.

Цікавиться, чого я хочу найперше: вечері чи сексу. Я не відповідаю словами. Починаю знімати з нього піджак. Обережно чіпляю на вішалку, знаючи, як педантично він сам до цього ставиться, і повертаюся до нього. Проводжу долонями по грудях, повільно розв'язую краватку. Її можна кинути просто на диван. Беруся за гудзики сорочки. Він не витримує мого темпу. Нетерпляче хапає за плечі й підводить до великого дзеркала. Обертає мене обличчям туди, у потойбіч, притискає до себе. Тепер я спостерігаю за його відображенням.

– Ти чарівна!

Відводить убік мое волосся й різким рухом розв'язує бант на шиї. Єдина мить – і я вже стою перед ним у білих босоніжках на високих підборах та ніжно-бузкових атласних трусиках.

* * *

На вечерю ми знову вдяглися. Він у штани й сорочку. Я у свою сукню. От тільки трусики мої він собі в кишеню штанів засунув зі словами: «Потім забереш!»

Це мені здається не дуже доречним, адже усвідомлення того, що я в сукні на голе тіло – збуджує. Я ж планувала обговорити свої питання саме за вечерею.

Хоча можна й відкласти...

Це я побачила, якою саме буде вечеря, і зрозуміла, що буде недоцільно псувати її бодай якимись дізнаннями.

Шампанське у відерці з льодом. Величезна таця з морепродуктами. Такого розмаїття мені ще не випадало бачити наживо. Величезні устриці, викладені колом на крихтах льоду, креветки, без перебільшення, завбільшки з долоню, купа всяких соусів у маленьких вазочках, фрукти. Омар – так, здається, та штука зветься. Він підтверджує. Та я ж навіть не знаю, як та що з того їсти! Ніколи за життя не куштувала, хіба що креветок на морі їла. І малесеньких, а не таких, як ці монстри!

Оцінила його рішення не вести мене в ресторан, а організувати це все тут, коли ми лише вдвох.

– Я покажу, – правильно зрозумів він мое сум'яття.

Справно відкриває устрицю, вичавлює на неї лимонного соку, підносить до моїх губ. Неймовірно! Можна зрозуміти, чому їх вважають делікатесом.

Він відкриває шампанське, простягає мені келих. Знов задоволений, що вразив. Та більш неймовірним є те, що я бачу відвертий захват в його очах.

Я теж чимось його вражаю.

* * *

– Ти стежиш за мною?

Це запитання я спромоглася поставити лише наступного дня, вловивши мить, коли обговорювали щось нейтральне й не було романтичного настрою.

Реагує спокійно. Не здивований, не обурюється, не заперечує. Натомість цікавиться, що сталося.

Я розповідаю. Спочатку про випадок у піцерії, а згодом про Ваню.

– За кого ти мене маєш? – з цікавістю в погляді питає він, так і не спростувавши моїх сумнівів.

– Він просто провів мене додому. Мені зле було, – додаю про всяк випадок. Бо знаю, що не стане виправдовуватися, та хочу, щоб зрозумів, що навіть думки не мала зустрічатися з кимось іще.

Частина 2

Життя

Розділ 1

Хто ж бачить смерть у сяєві?

Леся Українка. Метелик

Ви коли-небудь спостерігали за тим, як метелик летить на полум'я? Самозабутньо, без огляду на жар чи перепони. Його вабить. Він відчайдушно битиметься в прозорі скло. Він не в змозі спинитися, не в змозі затримати цей політ бодай на мить, подумати, зважити... Він навіть може знати, що жар опалить його крила, уб'є, що це політ в один кінець, що буде нестерпний біль – але все це не має значення.

Його вабить.

Останнім часом я почуваюся саме таким безпорадним метеликом. Мій вогонь – то він. Людина, поряд із якою моя воля щезає, тіло тремтить, лине до нього, воліє його пестощів, стає не здатним до протидії, а душа весь час жахається. Серце не знаходить рівноваги, тремтить від страху. І геть не втішає ні розкіш, якою він настирно огортає мене, ні те, що він начебто так само не може без мене. Бо моя душа прагне кохання. Просто нормальних стосунків – без того, щоб хтось когось пригнічував.

Але ж я в жодному разі навіть не мрію зустрітися з кимось іще! Лише спостерігаю, як поводять себе інші. Люди як люди. Нормальні. Зустрічаються, ходять на побачення, планують спільне майбутнє. Ось у чому суть – я не маю спільного з ним майбутнього, це ж очевидно! А поруч є той же Ваня, який залицяється до мене, хоч і перебуває на лікарняному. Я знаю, переконана: усе б у мене з ним вийшло добре, по-людськи, з далекосяжними планами. І несила на те погодитися.

Самій собі кажу, що то заради його ж та моєї безпеки. Що він не пробачить, якщо я зраджу. Насправді ж я просто слабка.

Ваня – то окрема історія, про яку я так ніколи вже й не дізнаюся, де саме була правда. Годі було й думати, що той чоловік, такий, яким я його вже знала, почне щось пояснювати чи виправдовуватися. Він навіть не спростував, що приставив до мене підглядача.

Ваня й далі намагається витягнути мене на побачення. То зателефонує. То прийде під кінець робочого дня з якимись смаколиками, розважає нас із Ольгою балачками. Сумно самому вдома сидіти, мабуть.

Він змінився. Якимось дивним чином став більш упевненим у собі. Додало самооцінки те,

як відбився від хуліганів? Схоже, що так. Цікаво, чи був би він таким же палким коханцем? Сама ж і жахаюся цих думок. Хитаю головою, наче струшую з неї дурню. Не варто й думати про таке, щоб проблем не мати.

Я вперто відмовляюся, не приймаю жодних залицянь. І не розумію, чому він такий настирний.

– У мене є чоловік, розумієш? – сказала йому після наступного запрошення на побачення.

– То й що? Спершу покажи мені обручку на твоєму пальці!

Обручки не було. Не було навіть надії бодай колись отримати її від нього. Я знала про це вже тоді.

– Адже ти незаміжня, значить, вільна, – продовжує Ваня.

– Не вільна, – відповідаю йому.

«Щойно зустріла його, перестала бути вільною», – додала вже сама собі. Іноді обручка на пальці не є ознакою невільності, а в моєму випадку й обручка непотрібна.

«Ти належиш мені й нікуди не подінешся! – його слова, які я сприймаю, як справжню засторогу. – Навіть не намагайся!»

Не намагаюся. Лише спостерігаю. Он в Ольги хтось з'явився. Вона весь вільний час із кимось листується через есемес, і обличчя в неї далеке від стурбованого роботою. Мрійливо всміхається, чекає на зустріч. Після роботи щодня біжить в інший бік. До нього.

Чому я не можу так само?

Ні, я чекаю на ті зустрічі, але це очікування – якесь тваринне бажання займатися з ним коханням. Здається, усі думки лише про це. Немов ні про що інше й думати не можу. Але мій погляд весь час стурбований. Я весь час чогось боюся з ним. Що не приїде, що покине, що...

Я божевільна! Я точно божевільна й маю якось упоратися з цією пристрастю. Та не можу.

Не хочу.

Ми зустрічаємось лише на вихідних, решту часу я самозабутньо чекаю на нього. Він не телефонує, не пише, його нема в соціальних мережах або «Скайпі». Він наче й не існує. Немов несамовита, я кидаюся до роботи, лише вона надає змогу хоч якось відвернути увагу від думок про нього. Уже ознайомившись з основними видами діяльності компанії, я

створила та просунула в реалізацію власний комерційний проект!

Ідея була ще з останнього курсу університету. Та без фінансової та юридичної підтримки, самостійно я б не впоралася. Довелося трохи скорегувати, та загалом усе вийшло якнайкраще. Спершу зацікавила начальницю нашого аналітичного відділу, вона дала добро на те, щоб я представила проект раді. І це все лише на другому місяці роботи. Мою завзятість помітило керівництво. Наступного дня після вдалої презентації я стояла в кабінеті директора.

– Подовжуйте в тому ж руслі й за півроку ви отримаєте значне підвищення, – відверто пообіцяв мені Антон Максимович.

Це була гарна обіцянка. Враховуючи й те, що, згідно з умовами, мені як розробниці та авторці проекту належав відсоток від прибутку. Звісно, якщо він буде, той прибуток. Радіти б успіхам, а я наче прибіта весь час.

Невже я не потрібна йому більше ніж на вихідні?

Скільки часу це триватиме?

Чим завершиться?

Якщо я не потрібна йому решту часу, він не покличе мене одружуватися.

А чи цього я прагну?

Будь-яка нормальна дівчина прагне одруження.

Нормальна, а не божевільна!

Я не знаю, чого я прагну.

«Сексу», – відповів би він і мав би безсумнівно рацію.

* * *

Мама тривалий час мовчки дивилася на те, що зі мною коїться. Згодом почала приводити до тями. Закінчувалося це кожного разу однаково: сваркою. Хто-хто, а вона мусить мене розуміти! Сама ж знає, що воно таке, на власній шкірі відчула! Одного разу я не стрималася й пішла з дому. Вешталася парком, спостерігала веселощі інших. Усілася на лавку, ту саму, на якій колись сиділи з ним. Спересердя я геть забула, що гаманець залишила на столі в кімнаті. У кишенях знайшлося лише кілька гривень. Тож я не могла

навіть у кав'ярню зайти. Крутила в руках телефон, найбільше жадала, щоб він подзвонив мені саме зараз, попри те, що сьогодні не п'ятниця.

Дива не сталося. Тоді майнула думка зателефонувати йому самій. Досі я жодного разу не робила цього. Завжди він вирішував, коли й де ми зустрічаємось. Якийсь час я вагалася, та все ж наважилась і натиснула кнопку виклику. Думала вже, що він так і не візьме слухавки. Та ні, він прийняв виклик.

– Мала, ти телефонуеш мені в роумінгу. Щось термінове?

Що я мала сказати? Що над усе волію зустрітись з ним просто зараз, відчутти його обійми, пестощі, побути разом, відчутти смак його шкіри та навіть просто поспілкуватися?

– Ні, – відказую, – не термінове. Вибач.

«Я просто скучила. До нестями. Хочу тебе бачити. Мені дуже самотньо...» – додаю це подумки, тільки для себе. У мені розливається розчарування.

Здається, він навіть щось відповідає на моє «вибач, не термінове». Та я розумію, що не отримаю бажаного, тож і говорити нема про що. Кладу слухавку. По щоках течуть сльози. А слідом приходить SMS про те, що на моєму рахунку залишилося шістдесят дев'ять копійок.

Чорт забирай його разом із роумінгом! Міг би принаймні попередити, що за кордон виїжджає! Я щойно поповнювала рахунок!

Невже він кожного разу приїздить заради мене з-за кордону? Це б мало мене втішити.

Не втішає.

На тій лавці я просиділа до глибокої ночі. Завершилося все тим, що до мене підійшов патруль.

– Чи все у вас гаразд? Можна переглянути ваші документи?

У мене все гаразд, лише з матір'ю посварилася через те, що коханця маю. Показую їм паспорт.

– Пізно вже, – мовить один із них. – Ви б не сиділи тут сама. Ідіть додому.

Мабуть, слухна порада, враховуючи те, що вже настав новий день. Забираю паспорт і рушаю до виходу.

* * *

Восьмі після знайомства наші вихідні я проводила на самоті. Тієї п'ятниці він не зателефонував і не приїхав. Моя природна недовірливість відразу почала на-гора видавати нові версії: йому не сподобалося, що я зателефонувала, втрутилася в його життя без мене; він вирішив, що відтепер я весь час надокучатиму йому, тому відмовився від наших стосунків; він вирішив провчити мене за таке зухвальство, зайвий раз продемонструвати, що домінує він, а я не маю права голосу...

І лише в останню чергу майнуло, що він міг не впоратися зі своїми справами й просто не встиг приїхати.

От чому я така дурна, га? Витратила купу грошей на ідіотську телефонну розмову, так і не дослухавши, що саме він хотів сказати! Раптом він попереджав, що не приїде? Тоді чому не зателефонував зараз?

Просто через те, що не має звички звітувати переді мною. Усе ж просто. Адже хто я для нього? Дівка, з якою бавиться вихідними. Від таких думок ставало ще гірше.

Ну чому б мені не забути цього чоловіка раз і назавжди?

Чому постійно розривають на шматки сумніви та спогади про час, проведений разом?!

Чому саме я мала потрапити в цю пастку?

Зайва рефлексія! Нічого путнього від цих думок однаково не буде! То, може, варто просто не думати про нього? Бо «просто» щось вирішити я не могла.

Не думай! Це ж так просто: не думай! Більшість людей саме так і живе.

Самозабутньо чекаю наступних вихідних. Втішаю себе, що не пропустить, адже на п'ятницю припадає День Незалежності, тож можна зустрітися вже в четвер. Три дні разом! Ще тиждень шаленої роботи, сидіння допізна над першими даними аналітики щодо мого проекту, корегування планів. Потім перевірка від керівництва, узгодження, затвердження, перші результати...

І знову самотні вихідні.

Тим часом я категорично відмовляюся їхати із матір'ю на море! Раптом він зателефонує, а мене не буде в місті? Кінець літа надворі, а я нікуди, крім зустрічей із ним, не виїжджала. Мама телефонує, співчутливо цікавиться, чи буде зустріч. Здається, у душі вона радіє тому, що мої стосунки з цим чоловіком не затягнулися надовго. Вірить, що так навіть

краще. Звісно, що не каже того вголос.

– Приїзди сюди, люба! Номер чудовий. Море казкове, тепле-тепле й прозоре! Розвієшся. Зрештою, покажи йому, що не станеш слухняно чекати!

Та я відмовляюся.

Щоб не жаліти себе, відволіктися від сумних думок, починаю генеральне прибирання в квартирі. З миттям вікон, плафонів, верхівок шаф та викиданням старих, нікому не потрібних речей.

Відчуваю, що в кімнаті стає легше дихати, та загалом цього мені замало!

Купую шпалери й заклеюю світлою барвою стіни нашого сумісного коридору. Залучаю до прибирання та косметичного ремонту сусідів. У результаті фарбуємо також підлогу на кухні та у ванній. Білимо стелю на кухні. Миємо запилюжене вікно. Ксанка витягла із засіки старенькі фіранки, чіпляємося до її чоловіка, щоб прикрутив карниз, вішаємо, милуємося затишком, радіємо тому, що отак зненацька дали лад сумісній території.

Це допомагає мені не відчувати себе геть покинутою.

Хоча брешу. Навіть самій собі. Ні від чого це мене не рятує.

На душі суцільний, невиліковний сум, і він ніде не дівається.

Як мені його позбутися? Як?! Чим заповнити душу?

Лягаю в ліжко на бік, згортаюся калачиком. Уявляю, як він лежить за моєю спиною, обіймає, огорнувши теплом своєї сили. Саме так, як він любить, щоб ми засинали. Саме так, як сама обожнюю засинати, коли він поруч.

Господи, я так хочу, щоб він приїхав, просто зараз!

* * *

Ще можна дитячий майданчик пофарбувати... Барвисто, щоб малим веселіше було гратися.

Знати б напевне, що він справді не з'явиться. Тоді б я принаймні розуміла, чого прагнути. Забути його. Назавжди. Не залишати найменшого спогаду. А так... дурна надія спокою не дає.

Цікаво, сказав би він мені, що покидає? Чи зробив би все мовчки, просто вирішивши? Він обіцяв, що скаже, якщо знайде когось іще. Про «покинув» не було ані слова. Адже він ніколи не цікавився моєю думкою. Щось мені підказувало, що не сказав би.

Тож мені нема на що сподіватися?

Розділ 2

Я знайшов свободу. Втрата всяких надій була свободою...

Чак Поланік. Бійцівський клуб

Минуло літо. Тепер згадую ті враження, немов уві сні. Усі дні з моменту нашої зустрічі наповнені емоційними гойдалками: шалена пристрасть, дошкульне розчарування, пекучий біль, тремтлива надія, знов колюче розчарування... Мені здається, що за два місяці він зробив мене старшою років на десять. Що дізналася набагато більше, ніж за все мое життя до нього. Що він змінив мене, розібрав на якісь неймовірні клаптики й, зібравши назад, отримав щось своє. Відповідне до його волі. І то вже зовсім не я ходжу на роботу, спілкуюся з мамою чи друзями. От тільки не всі помічають підробку. А хто помічає – жахається.

У ті спекотні останні серпневі дні, наповнені смутком, відбулася наступна моя зустріч із Катею. Підходив час її весілля, треба було підключатися до якихось організаційних моментів, та я раптом зрозуміла, що не в змозі брати в тому участь. Не буде їй користі з подружки нареченої, яка наче у воду опущена. Весілля – привід для веселощів, а мені точно не до того зараз. Навіщо псувати свято найкращій подрузі? Прикидатися? Заради чого? Та й не така вже я гарна актриса, щоб вправно вдавати, ніби мені весело.

Телефоную їй, намагаюся пояснити. Вона ж і чути нічого не хоче.

– Та що з тобою?! – обурено кричить у слухавку. – Ти з дуба навернулася, чи що? Як це хтось інший буде моєю подругою?

– Просто зрозумій мене, – благаю я.

Ще не вистачало зараз посваритися. Вона ломиться в наші з мамою двері вже за двадцять хвилин, живемо в сусідніх будинках. Так, саме ломиться, з усієї сили тарабанить кулаком уже в двері кімнати. Зрозуміла, що телефоном не вмовить, прийшла застосувати важку артилерію.

– Вдягайся, ходімо! – рішуче заявляє мені, бо ж розуміє, що на кухні не сядеш, в одній кімнаті з моєю мамою теж відверто не поговориш.

Задля більшого ефекту вона ще й Льошу з собою притягнула. Він стоїть у дверях, усміхається з рішучості нареченої.

– Краще зроби так, як вона просить, бо вона нас усіх живцем з'їсть! – відверто сміється парубок, за що отримує гнівний погляд Каті.

Я здаюся. Зрештою буде навіть корисно піти десь посидіти, поспілкуватися з кимось поза роботою. Розвіятися. Вдягаюся, кажу мамі, що ненадовго, і йду з ними. Ми сідаємо на відкритому літньому майданчику кав'ярні в парку.

– Ти не можеш відмовитися! – жартома пояснює Льоша. – Адже зірвеш мені весілля! Що я тоді робитиму? Катька так і сказала: якщо не ти, то й не буде нічого! А нам іще дітей хрестити! Думай, перш ніж упиратися! Я, дівчата, піду вам морозива замовлю, щоб не заважати. А ви тут усе вирішуйте.

Підводиться і йде. Катя задоволена і тим, що наречений її так майстерно підтримав, і тим, що без слів зрозумів: варто лишити нас на самоті. Морозиво нам приносить офіціантка, а Льоша сідає в приміщенні кав'ярні, дістає свій ноут і занурюється в якусь роботу.

– Я не вірю! – раптом каже Катя після паузи, що затягнулась з відходом Льоші. – Ти мусиш опанувати себе. Це ж неймовірно! Та яким би чарівним коханцем він не був, це ж не привід так себе поводити! Як ти взагалі можеш терпіти таке ставлення! Захотів – приїхав, захотів – не приїхав, не телефонуй йому, не розпитуй ні про що! Ти ж... – вона запнулася, підбираючи слова, махнула рукою. – Коротше, приходь до тями! Роззирнися довкола. Море достойних знайдеться! Не дозволяй йому аж так маніпулювати тобою. Зрештою, ти варта кращого. І взагалі, от чесно, я хочу, щоб це була саме ти! Ми ж із тобою з дитинства разом! Ну кого ще мені кликати?

Кажучи все це, вона активно жестикулює. Збоку може здатися, що ми сваримося. Чи радше вона мене сварить. Тому що я не знаю, що мені їй казати, і просто їм своє шоколадне морозиво. Я ж розумію, що вона має рацію. Кожне слово – правда. От тільки несила щось змінити. Не можу не думати, не згадувати, не надіятися. Це павутиння оплутало мене, не відпускає, не дає змоги вільно дихнути, душить.

– Ти просто не знаєш його, – підсумовую її слова.

«І буде щастям ніколи не зустріти такого!» – це додаю вже про себе.

Зрозуміло, що з таким тиском Катя вичавлює з мене згоду. Радісно кидається на шию.

– Усе буде добре, чуеш мене? Я спеціально для тебе букет кину, слідом за мною одружуватися підеш із нормальним хлопцем, який кохатиме тебе по-справжньому!

Якби ж то!

* * *

Вересень видався на диво теплим. Жодного разу не пішов дощ. Я все ще бігала на роботу в босоніжках та сукнях із коротким рукавом. Тиждень тому отримала перший комісійний відсоток із прибутку від свого проекту. Приемний бонус до зарплатні. Насправді нам з мамою стало набагато легше відтоді, як я одержала постійну роботу. Можемо більш вільно розпоряджатися грошима. Дозволяти собі речі, про які раніше було годі й мріяти. Зрозуміло, про те, щоб якось кардинально покращити житлові умови, не йшло й мови. Це полегшення радше стосувалося побутового рівня: одяг, їжа, відпочинок. Та все ж мені було приємно усвідомлювати, що нарешті я повністю себе утримую. Що можу купити собі черевики на осінь без того, щоб сушити голову, де, а головне – у чому себе утискати.

Він з'явився, коли я вже й не чекала, утратила всяку надію й навіть потроху почала звикати до такого стану. Сталося це вісімнадцятого вересня, у вівторок. Так несподівано, що закарбувалося в пам'яті аж із такою точністю. Коли пролунав дзвінок, мені не довелося навіть на екран дивитися. Серцем відчула, що то він. Мерщій хапаю слухавку, натискаю прийом і лише тепер похоплююся. Не варто показувати йому, що аж так поспішаю відповісти йому. Тож мое «Алло» вдалося зробити максимально сухим та відстороненим. Саме наближався час обідньої перерви. Як завжди без жодних вітань, «як справи» чи чогось такого:

– Мала, я скучив за тобою, пообідаймо разом?

Серце калатає вже лише від того, що чую його голос, слова стають у горлі каменюкою.

– Я не можу, – ледь виціджую із себе. – У мене зустріч.

Насправді не було якоїсь особливої зустрічі. Просто зазвичай ми втріох обідаємо: я, Оля, Ваня (він уже тиждень, як вийшов з лікарняного). Та й сама перерва – півгодини. Піти деінде я не встигну. А з ним же не вийде обійтися тільки обідом. Запізнюся – матиму прочухана від начальниці. Нащо воно мені потрібно?

– То відклади! – наполягає він.

Я не стримуюсь. Нервові збудження, у якому перебувала всі ці дні, далось взнаки. Та що він взагалі собі вигадав?

– Слухай, не можна з'являтися отак зненацька, вриватися в мое життя й руйнувати всі плани! А потім ще й висувати якісь безглузді вимоги!

– Жодних вимог, мала! Тільки обід. Утім, не хочеш – не треба! – і кладе слухавку.

Дивуюся тому, що він так легко відмовився, та Ольга вже показує, що варто йти, бо в ідальні буде завелика черга.

Я саме сплачувала за обід, коли до мене підійшла помічниця директора нашої компанії й передала, що на мене чекають у віп-залі.

– Хто? – здивувалась я.

– Антон Максимович, – байдуже пояснює дівчина і йде.

Нічого не розумію. Адже зараз обідня перерва, я маю на неї право! Розгублено дивлюся на колег. Справді дивна ситуація, та все, що роблять вони – це занижують плечима. Беру тацю й рушаю до віп-залу. Чи не зарано мене запрошують їсти туди? Як мені відомо, там збирається лише керівництво. Звідти й назва.

У нас красива ідальня в компанії. Нещодавно тут зробили ремонт: стеля з візерунками, кахлі на стінах, плитка на підлозі, нові меблі, плазма, вишукані порт'єри, великі квіти в кутках. Тобто доволі багато й красиво. У мене зазвичай виникало питання: якщо такий зал для звичайних працівників, що ж тоді зроблено у віп-залі?

Навіть гадки не мала, що дізнаюся про це якнайближчим часом.

Насправді виявилось, що нічого особливого тут не було. Такі ж кахлі, така ж плитка. Стеля багатше оздоблена – кількома рівнями, дзеркальна окантовка під нею. Декілька картин на стінах та більш зручні меблі – диван під стінкою, кілька крісел поруч, маленький столик.

У залі лише одна людина – Антон Максимович. Щойно його побачила, відчула себе тут зайвою. Зупинилася, не ступивши й кількох кроків, – раптом його помічниця щось наплутала? Ну от чому було не викликати мене в більш зручній ситуації? Зрештою, я ж просто хочу поїсти!

– Вибачте, Антоне Максимовичу, Таня сказала, що на мене тут чекають.

– Проходьте, сідайте, – вказує мені на стілець навпроти. Часу дарма не витрачає. Відразу починає пояснювати. – У мене з'явився потенційний інвестор під ваш проект. Ви мусите відповісти на всі його запитання й перетворити з потенційного на реального. Він зараз прийде сюди.

Сюди?! Що за дивина? Як я маю в ідальні розповідати про свій проект? У мене ж навіть аркуша паперу й ручки з собою немає! Не кажучи вже про можливість влаштувати презентацію.

– Але... – вказую йому на тарілку.

– Я все розумію, та в нього обмаль часу. Вашому проекту не завадять додаткові гроші, так ми зможемо активізуватися. Зробіть усе можливе, щоб залучити його. То буде перш за все вам на користь. Розумієте?

Кінець ознайомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (<https://www.litres.ru/liya-scheglova/mriya-metelika/?lfrom=362673004>) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примітки

зустрічала в книжках чи фільмах. (Тут і далі прим. авт.)

2

Орхан Памук, «Мене називають Червоний» (1998), українське видання 2007 року.

3

Нассім Талеб, «Чорний лебідь» (2007), українське видання 2017 року.